

Lord
genaamd
De groote

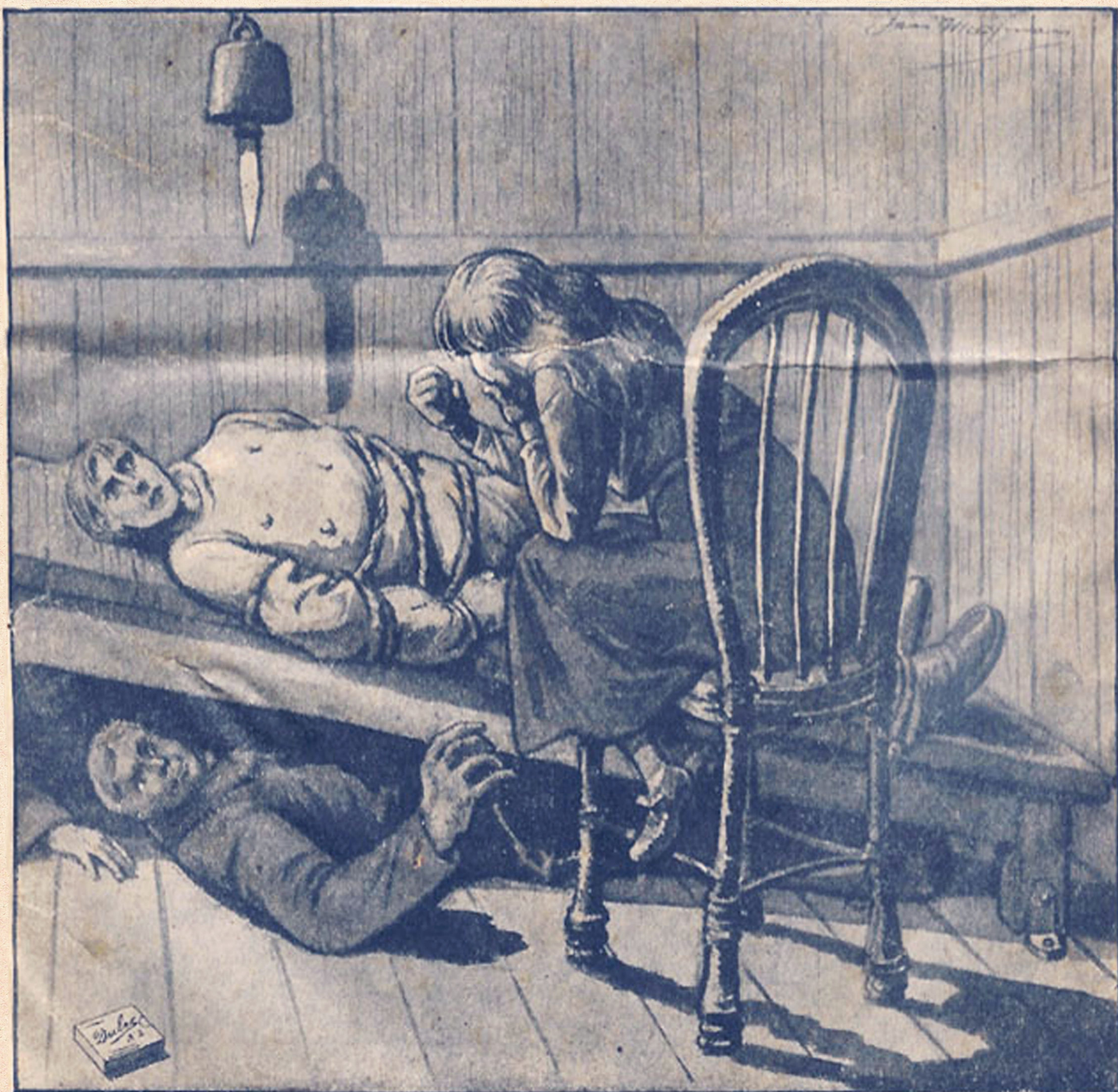

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 397

De Boeven van New-York

25 cent

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL - SINGEL 326 - AMSTERDAM.

DE BOEVEN VAN NEW-YORK.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons **20 of meer** omslagen van onze **drie** uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van **Nick Carter**, **Buffalo Bill** of **Raffles** zijn, zenden wij **een of meer** keurige doosjes **Dubec**

CIGARETTEN.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen **niet lager** loopen dan

NICK CARTER No. 303
BUFFALO BILL „ 298
RAFFLES „ 287

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

HOOFDSTUK I.

Onveilig New-York.

Reeds eenige weken verkeerden de bewoners van New-York in groote ongerustheid.

En daartoe hadden ze wel aanleiding want sedert eenigen tijd was het aantal misdaden van zeer ernstigen aard op waarlijk schrikwekkende wijze toegenomen en het liet zich volstrekt niet aanzien, of er spoedig een einde aan zou komen aan deze „golf van criminaliteit”, zooals men het reeds was gaan noemen.

De bladen bevatten bijna iederen dag relazen van beroovingen, meestal gepaard gaande met zwaar lichamelijk letsel, ja, in vele gevallen met moord en doodslag.

Vaak werden bij deze aanrandigen automobielen gebruikt en ook deze waren voor een deel gestolen, en dan door de dieven onkenbaar gemaakt, door ze een andere kleur te geven de houten wielen door draadspaakwielen te veranderen, het nummerbord te verwisselen, den open wagen van een Amerikaansche kap te voorzien of iets dergelijks te doen,

waardoor de gestolen auto onkenbaar werd — want het kwam maar zeer zelden voor, dat de roovers aan een agent van politie de gelegenheid gaven, zich bijvoorbeeld te overtuigen van het nummer van de motor, dat er door den fabrikant in was gegoten en waaruit spoedig genoeg gebleken zou zijn, aan wien het bewuste voertuig eigenlijk toebehoorde.

Men had hier ongetwijfeld te doen met een herhaling van de overvallen te Parijs, waarbij Bonnot en Garnier, Dieudonné en anderen een groote rol vervulden en die destijds de geheel Fransche hoofdstad in rep en roer brachten.

Er was echter een verschil — te Parijs hoorde men gelukkig weinig of niets meer van dergelijke aanrandigen, nadat de moordenaarsbende na een geregeld beleg was uitgeroeid, terwijl te New-York deze soort misdaden hun gang gingen, zonder dat de politie bij machte scheen te zijn er een einde aan te maken.

En het ergste was misschien wel, dat het niet

alleen het grauw was, dat zich schuldig maakte aan deze misdaden — helaas bleken eenige personen uit de beste kringen een levendig aandeel te hebben gehad en nog steeds te hebben, zelfs aan de afschuwelijkste misdaden.

Zoo was eenige dagen geleden, voor het verhaal een aanvang neemt, de vrouw van een welgesteld verzekeringsagent, Walter Brooks, gearresteerd, wegens verband met een moord op een inspecteur van politie — en voor het oog van de wereld leidde deze dame een zeer gelukkig echtelijk leven met haar man.

De bewijzen tegen haar waren verpletterend, maar niemand kon begrijpen, hoe de vrouw van een zoo hoog geacht man tot een dergelijke misdaad in staat was, of er als medeplichtige aan had deel genomen.

Reeds hadden juweliers en bankiers verlof gekregen om hun personeel van wapens te voorzien en de meesten hadden deze toestemming niet eens afgewacht, maar hadden op een goed zichtbare plaats in den winkel onder het bereik van de hand, als zij achter de toonbank stonden, een of meer revolvers opgehangen.

Maar in New-York werd de onveiligheid steeds grooter.

De echtgenoot van een bekend geneesheer, die zich met een huurrijtuig naar een soiree begaf, werd onderweg door bandieten uit het voertuig gesleept in een tamelijk stille wijk en daar van haar juweelen beroofd, terwijl de koetsier uit vrees, of omdat hij in het complot was, werkeloos toekeek.

En de bandieten ontzagen zich zelfs niet, toen zij slechts weinig geld in de beurs van de dame vonden, haar costuum, zelfs haar kousen te onderzoeken, in de meening, dat ze daar wellicht haar geld gestopt had.

Dien dag was het nog slechts een week geleden, sedert het lijk van een rijken ingenieur, James Campell, werd gevonden in een straat van de wijk van Riverside Drive.

Twee van zijn intieme vrienden verklaarden later, dat de ongelukkige hen dien avond met zijn auto had thuis gebracht — van die auto echter, en van alles, wat Campell aan voorwerpen van waarde bij zich had, werd geen spoor terug gevonden. De bandieten hadden zich van het voertuig meester gemaakt.

Maar hiermede was het lijstje van misdaden nog lang niet gesloten.

En wel mocht de correspondent van de Times te New-York aan zijn blad melden, dat het honderd dertig jaar geleden onder de Indianen en de wilde dieren op Manhattan-Eiland heel wat veiliger was, dan thans op diezelfde plek, waar nu de stad New-York was gebouwd.

Het toppunt van onbeschaamdheid op het gebied van beroovingen werd wel bereikt, toen vier personen, twee echtparen, in het befaamde Astor-Hotel beroofd werden, toen zij bezig waren, zich te kleeden voor het diner.

Het Astor-Hotel is een van de grootste hotels der wereld en ligt op een der drukste punten van New-York.

De berooving had plaats door drie gemaskerde personen, die met revolvers gewapend waren en waarvan er twee de doodelijk ontstelde gasten met hun revolvers in bedwang hielden, terwijl de derde hen snel en handig fouilleerde, en hen beroofde van alles, wat maar waarde had.

Weliswaar kon een van de bandieten door een list van een der beroofde gasten, die op een onbewaakt oogenblik zijn schoen uit het raam wist te werpen en daardoor de opmerkzaamheid van een agent van politie trok, overweldigd worden, maar de anderen konden met den buit ontkomen.

Een dag tevoren slopen midden op den dag twee gemaskerde kerels in een juwelierszaak aan de vijfde Avenue binnen, schoten den eigenaar dood met behulp van een zoogenaamd „silent gun”, dat is een revolver, of liever een pistool, waarbij het geluid van het schot gedempt wordt en wisten zich met diamanten ter waarde van tien duizend dollar uit de voeten te maken.

Er werden gevallen gemeld van dames, die des avonds per huurauto van een soiree of van een schouwburg naar huis reden en onderweg door den chauffeur bewusteloos werden geslagen, welke schurken haar dan van haar geld en kostbaarheden beroofden.

De politie deed alles wat zij kon, tenminste zoo verzekerde de hoofdcommissaris, om het toenemend euvel der criminaliteit te bestrijden. Het effectief van het politiecrops, dat voor iederen dag beschikbaar moest zijn, werd met zes honderd man verhoogd en rechercheurs doorkruisten de stad dag en nacht in hun auto's.

De geheele politiereserve, dat zijn de manschappen,

die eigenlijk nog maar in opleiding zijn en nog geen straatdienst hadden verricht, werden gemobiliseerd.

Er werden tachtig nieuwe motorrijwielen met zijspanwagens besteld en deze zouden op strategische punten van de stad geposteed worden, dat wil zeggen op drukke kruispunten en verder op de meer afgelegen stille wijken, die vooral veel van de bandieten te leiden hadden.

Tenslotte kregen de agenten van politie bevel alle auto's aan te houden en te doorzoeken, waaromtrent men ook slechts de minste verdenking koesterde.

Deze maatregelen waren reeds sedert eenige dagen van kracht, maar het kwam de New-Yorkers niet voor, alsof zij veel uitwerking hadden — het aantal beroovingen en doodslagen nam tenminste niet merkbaar af.

Tot degenen, die met groote belangstelling kennis namen van dezen staat van zaken, waarschijnlijk echter om een geheel andere reden dan het groote publiek en de politie, behoorden John Raffles, de Gentleman-Inbreker, en zijn trouwe vriend Charly Brand, die sedert eenige dagen te New-York vertoefden als gevolg van een reeks avonturen, die hen tot over den Oceaan had gebracht, waarheen de wonderlijke vliegmachine van den Grooten Onbekende, de uiterst snelle Duivel der Lucht, hen gevoerd had.

Het toeval wilde, dat John Raffles, Charly Brand en de chauffeur James Henderson, natuurlijk onder andere namen, gelogeerd hadden in hetzelfde Astor-Hotel, waar toen eenige dagen tevoren beroovingen hadden plaats gehad, waarvan hierboven is melding gemaakt.

Thans echter bewoonden zij een kleiner hotel, niet ver van de haven en gaven zich uit voor agenten van een Canadeesche firma.

Raffles had met zijn beide onafscheidelijke metgezellen slechts weinige dagen tevoren een avontuur beleefd, hetgeen menig ander zou hebben genoot, hals over kop den aftocht te blazen en naar een veiliger oord uit te wijken, maar Raffles behoorde niet tot die lieden.

Hij had zich in het hoofd gezet, het misdadigerswezen van New-York zoo mogelijk geheel te doorgronden en hij wilde dat doel bereiken.

Ja, hij had al zelfs kennis gemaakt met het beroemde „meisje met de madonna-oogen”, waarvan

de bladen juist in dien tijd vol stonden — de negentienjarige schoone aanvoerster van een gevaarlijke misdadigersbende, en die kennismaking was voor deze jonge dame in de hoogste mate onaangenaam en onvoordeelig geweest.

Zij had haar ongeveer honderd vijftig duizend dollar gekost, welke zij aan Raffles verloren had, op een wijze, die in het verdere verloop van dit verhaal wel duidelijk zal worden.

Het was omstreeks drie uur in den middag toen Raffles en Charly Brand, zijn vertrouwde, gezeten waren in de conversatiezaal van het hotel, waar zij juist den vorigen avond kamers hadden besproken.

Zij hadden de bladen met aandacht doorlezen en kennis genomen van een vijftal beroovingen in een enkelen nacht, en alleen te New-York, waarvan er twee der slachtoffers het leven hadden gelaten.

Raffles staarde een oogenblik door het groote raam naar de drukte op straat en zijn groote grijze oogen hadden een onbestemde uitdrukking.

Hij scheen ergens diep over na te denken en zeide op zachten toon, om alleen door Charly te worden verstaan:

„Het geheele leven wordt beheerscht door de ijzeren wet van oorzaak en gevolg. Als er geen oorlog ontstaan was, of liever gemaakt, dan zou er niet in bijna alle landen een economische crisis zijn uitgebroken, die vooral in de Vereenigde Staten een ongekenden omvang heeft gekregen. Die crisis zou geen werkeloosheid op onmetelijke schaal hebben veroorzaakt en de werkeloosheid zou niet hebben kunnen leiden tot een toenemende criminaliteit, die werkelijk schrikwekkend is.”

Er lag een zonderlinge glimlach om zijn dunne lippen, toen hij vervolgde:

„Ik weet wel, dat dit een weinig zonderling klinkt in mijn mond, want alles welbeschouwd ben ik de gelijke van de lieden, die schrik en afschuw in New-York verspreiden — ofschoon ik mij toch niet gaarne met hen in een adem zou hooren noemen.”

„Die dat zou doen, Raffles, die zou met mij te doen krijgen,” zeide Charly Brand met vlamme oogen. „Ik geloof, dat ik niet ver van de waarheid ben, als ik zeg dat je alles, letterlijk alles, wat je van anderen afneemt, besteedt aan werken van liefdadigheid in allerlei soort. Hoeveel duizenden zouden er wel zijn, die jij al op de een of andere wijze gelukkig hebt gemaakt. Hoeveel levens heb

je gered, hoeveel menschen heb je terug gehouden van den ondergang, hoe dikwijls heb je geluk en vreugde verspreid in een gezin, waar slechts smart en wanhoop heerschte."

Raffles had een oogenblik het gelaat in de handen verborgen en antwoordde niet.

Toen hij het hoofd weer ophief, was zijn gelaat bleek en smartelijk vertrokken en zijn stem had een heeschen klank, toen hij fluisterde:

„Ik wilde, dat het anders kon — ik wilde, dat ik een weg wist, een middel om al die misstanden uit den weg te ruimen, al die ondragelijke ellende te verzachten, ik ben echter maar een mensch, ik heb alleen maar jouw hulp en die van den trouwen Henderson, en — nog altijd zijn er tienduizenden, honderd duizenden, die schatrijk zijn en die toch leven met volkomen onverschilligheid voor wat er om hen heen gebeurt, blind voor de ellende van hun medemenschen en slechts beziel met een dierlijke zelfzucht, die hen zonder nadenken het geld bij handenvol doet uitgeven. Ik weet niet, of de huidige inrichting van de maatschappij daaraan schuld is, zooals de leiders van de Communisten beweren, die de eene slavernij door de andere hebben vervangen, de knechtschap van het gebrek door de knechtschap van het verstand. Zij laten de arbeiders veertien uren per dag werken en de stumperds mogen niet zelfs nadenken, zij mogen slechts machines zijn en hun kinderen worden opgevoed in haat en verachting jegens het intellect.

Nota bene het eenige, tezamen met de kunst, wat aan het leven waarde en inhoud schenkt."

Raffles zweeg en slaakte een diepen zucht.

Hij wreef zich over het voorhoofd, alsof hij daar een gedachte wilde verdrijven, die hem pijn deed en hernam toen:

„Ik voor mij geloof het niet, maar het is niettemin denkbaar, dat er, voor er vele geslachten voorbij zijn gegaan, een tijd zal komen, waarin iedereen gelukkig is als een onvolmaakt lichaam het hen maken kan, want ziekten zullen wel steeds blijven bestaan, een tijd, waarin men eenvoudig niet meer zal weten wat de beteekenis van geld is, waarin iedereen vol op te eten heeft, gratis aan alle uitingen van kunst kan genieten, gratis onderwijs ontvangt, aan sport kan doen, boeken kan lezen, kortom van alles. Ik herhaal dat het denkbaar is, dat die tijd inderdaad aanbreekt — maar zoolang wij zoover nog

niet zijn, zal ik mijn methode maar blijven volgen, om het ergst schreeuwende onrecht goed te maken — al is het dan een methode, die de wet tegen mij in het harnas jaagt, en laten wij nu eens terzake komen, mijn jongen, ik vrees dat ik je verveel."

„Nee, Raffles, dat weet je wel beter," antwoordde de jonge man op zachten toon, en zijn blik was omfloersd, toen hij naar de hand van zijn trouwen vriend tastte. „Het doet mij alleen maar verdriet — zooveel verdriet."

„Misschien is er een tegenwicht, Charly," hernam Raffles, den jongen man strak aanziende.

„Wat meen je?"

„Ik meen dat ik misschien weer iets goed kan maken jegens de gemeenschap die ik bestrijd, door haar vijanden, maar heel wat gevaarlijker dan ik, den oorlog te verklaren."

„Nu begrijp ik je," hernam Charly op levendigen toon. „Je bent al aardig op weg. Je was nog slechts een paar dagen hier, of reeds had je drie bandieten, vrienden van het meisje met de madonna-oogen, onschadelijk gemaakt. Het bleken goede kennissen van de politie te zijn en die zal den onbekenden leverancier van het nobele drietal wel zeer dankbaar zijn."

„Die drie, Charly, vormen voor mij als het ware slechts de horse d'oeuvres van het diner. De Franschman zegt, dat de eetlust onder het eten komt, en mijn eetlust neemt ook gaandeweg toe.

Ik wenschte wel, dat het een tijd werd, als toen wij de bende van Het Kwade Oog bestreden, toen die bandieten bij dozijnen sneuvelden of in handen der politie raakten. Het is de meest belangwekkende sport, die ik ken, en bijna zoo belangwekkend als de jacht op kaaimannen, het wild is bijna hetzelfde."

„En hoe denk je den strijd hier voort te zetten?"

„Heel eenvoudig. Wij zullen ons aanmelden als aspiranten, om onder het geboefte te worden opgenomen. Op die wijze zullen wij zeker op de beste manier op de hoogte komen van hun manier van werken."

„Het mag de beste wijze zijn, Raffles, doch ook de gevaarlijkste," riep Charly uit. „Ik zou mij net zoo lief in een leeuwenkuil wagen."

„Natuurlijk is er eenig risico aan de zaak verbonden," hernam Raffles kalm. „Maar dat moeten wij er voor over hebben. De jacht op krokodilen is ook niet zonder gevaar."

„En denk je dat het zoo gemakkelijk gaan zal, om met die bende in aanraking te komen — verondersteld natuurlijk dat die bestaat en dat al die misdadigers niet individueel als het ware voor eigen rekening werken.”

„Dat zal niet zoo moeilijk zijn. Wij hebben ons een weinig boevachtig voor te doen, wij zullen veel in de Chineezenwijk en in Brooklyn vertoeven en daar zullen wij in aanraking komen met onze toekomstige collega's.”

Charly zweeg even en hernam toen:

„Een ding wenschte ik wel, en dat is, dat je met die drie andere bandieten ook het meisje met de

madonna-oogen in handen van de politie had overgeleverd.”

„Het was een vrouw, Charly, een meisje, een kind nog bijna.”

„Het is mogelijk — maar dan was het een heel gevaarlijk kind. Ik weet niet wat het is — maar ik heb een vaag vermoeden dat het lieve kind het ons, zoo lang wij in New-York zijn, heel lastig zal kunnen maken.”

De naaste toekomst zou reeds aantoonen, dat deze vrees van den jongen man maar al te zeer gegrond was.....

Een eenige cigaret is het merk
Dubec 3.

HOOFDSTUK II.

Onder de Boeven.

Het was een van de beginselen van John Raffles, zijn plannen aanstonds ten uitvoer te brengen, zonder tijd verloren te laten gaan.

En zoo nam hij dan ook dadelijk maatregelen om te volbrengen, wat hij zich had voorgenomen.

Hij begon met in zijn hotel voor zich en zijn beide metgezellen een week vooruit te betalen en last te geven, dat men al dien tijd zijn kamers voor hem moest aanhouden, daar het hem onmogelijk was, met juistheid den dag te bepalen, waarop hij binnen dien tijd zou terug keeren.

Deze maatregel was wel noodig, want juist in dien tijd heerschte er in New-York een zeer druk vreemdelingenverkeer. De groote bagage bleef in de vertrekken achter en Raffles, Charly Brand en James Henderson, een reusachtig gebouwd man, die evenals Simson in staat scheen te zullen zijn, de zuilen van een tempel omver te duwen, verlieten den avond van dienzelfden dag het hotel, ieder een klein valies dragend, en zonder een vaste bestemming.

Zij begaven zich met een bus naar den anderen oever der rivier en toen het geheel duister was geworden, volgden zij den oever van de kade gedurende eenigen tijd, totdat zij een stil plekje hadden bereikt, onder den reusachtigen boog van een der bruggen, welke New-York met Brooklyn verbinden.

Het was hier pikdonker en Raffles overtuigde zich deugdelijk dat er zich niemand in de nabijheid bevond.

Daarop werden de valiezen geopend en de drie mannen begonnen zich snel te verkleeden met behulp van de kleeren, die zich daarin bevonden.

Zij maakten van hun eigen kleederen een pakje en deze werden met de valiezen in het binnenste van de

ijzeren pijlerconstructie van de brug, waarbij Charly een proefje kon afleggen van zijn klimtalenten, verstoep.

Wanneer het noodig was zou men deze kleederen later daar weer kunnen terug vinden.

En het zou wel zeer toevallig zijn, als men ze daar vond, want binnen in het ijzeren bruggehoofd was het een ware warwinkel van elkander kruisende steunijzers van spanten en bogen, soms wel een voet breed en onderling weer met elkander verbonden door dwarsspijlen.

En daar stonden de drie mannen nu met heel armoedige kleding aan en die er nu uitzagen als berooide gelukszoekers, lieden, die in New-York gestrand waren en niet goed wisten, wat zij nu moesten aanvangen in die reuzestad met haar tienduizenden werkeloozen.

Goed verscholen onder de brug hadden zij bij het licht van een eindje kaars hun gelaat snel een zoodanige verandering laten ondergaan, dat men hen desnoods voor alles kon aanzien, maar zeker niet meer voor agenten van groote maatschappijen.

Het was bijna middernacht, toen de drie mannen weder van onder de brug te voorschijn kwamen, de aanlegkade eenigen tijd volgden en daarop een der vele trappen beklommen, die hen weder naar de eigenlijke kade zouden brengen.

Zij bevonden zich hier in het hartje van een volksbuurt en tevens in een wijk waar ontucht en misdaad welig tierden.

Overal waren ordinaire tingeltangels nog geopend, met een groote, van roode glazen voorziene lantaarn boven de deur. Uit vele kroegen klonk het geluid van een harmonica, een draaiorgel of een banjo, vaak overstemd door dronkemansgezang, en ook

waren er nog een aantal kleine volksbioscopen geopend — eenigen daarvan zouden het den geheelen nacht blijven.

De straten waren voor het overige donker en vuil, van een troosteloze rechtheid als de straten in een interneeringskamp.

Maar men vond er ook veel nauwe sloppen, waar men het maar zelden waagde, alleen binnen te treden — zwart en dreigend.

Hier was het dat de drie mannen hun rondgang begonnen.

Zij traden al spoedig een bar binnen, een van die gelegenheden, waar men meestal staande zijn consumptie gebruikt en waar het bier al even ellendig is als de brandewijn — alleen genietbaar voor menschen, wier gehemelte reeds is afgestompt, of die het geld voor iets beters niet te missen hebben.

De drie mannen drongen tot dicht bij de toonbank door en moesten zich daardoor een weg banen door de talrijke aanwezigen, waarvan verreweg de meesten een allesbehalve gunstig uiterlijk hadden, hetgeen aan Raffles een tevreden alleenspraak ontlokte:

„Ik geloof dat we hier aan het goede adres zijn. Als deze gelagkamer er, wat de gasten betreft, niet uitziet als de binnenplaats van Sing Sing, dan wil ik aanstonds, zonder iets te hebben verricht, naar Londen terug keeren.”

Inderdaad vertoonden de meeste gezichten de onmiskkenbare sporen van een leven vol uitspattingen en misdaad — lage voorhoofden, loerende blikken, diep ingezonken oogen — en ook blauwe, of dichtgestompte oogen, behouden uit een vuistgevecht.

De meeste dier mannen — er waren slechts twee of drie vrouwen in de gelagkamer, — droegen armzalige kleederen, maar er waren er eenigen bij van wie men, naar het uiterlijk te oordeelen, zeker niet verwacht zou hebben, dat zij zich in deze omgeving zouden bevinden.

Het binnenkomen van de drie mannen had aanstonds dadelijk veel aandacht getrokken en dat was voornamelijk te danken aan Henderson, die met het hoofd en schouders boven allen uitstak.

De drie mannen speelden hun rol voortreffelijk en hun gelaat vertoonde de sporen van moedeloosheid, wrok en lichamelijke vermoeienis, toen zij de toonbank eindelijk bereikt hadden, waar Raffles met een schorre stem drie glazen jenever bestelde,

welke de waard, een afzichtelijk smerige Pool, hen over het natte zink toeschoof.

Het duurde niet lang, of er kwamen eenige kerels op hen toe en een hunner richtte het woord tot Raffles en vroeg:

„Arbeiders, maat?”

„Geweest,” bromde Raffles, terwijl hij in een enkele teug den inhoud van het glas naar binnen wierp, zonder zelfs met de oogen te knippen.

„Werkeloos?”

„Zooals je zegt.”

„Van hier?”

„Neen, uit Chicago gekomen. — Daar is het vet al van den ketel, maar hier is het al niet veel beter, naar ik merk. Mijn centen raken op, die van mijn kameraden ook — wij weten niet, wat er van komen moet.”

De man, die de vragen gesteld had, keek de drie mannen eens goed aan, nam vooral Henderson van het hoofd tot de voeten aandachtig op en zeide toen langzaam, zijn oogen in die van Raffles borend:

„O, hier in New-York kun je ook zonder werk wel aan den kost komen.”

„Hoe bedoel je dat?” vroeg Raffles, de wenkbrauwen samentrekkend.

„Nou, dat moest je zelf wel begrijpen,” antwoordde de ander, de vierkante schouders optrekkend.

„Geef je er eentje weg?”

„Ik zou het graag doen al; ik het te missen had,” antwoordde Raffles, „maar ik ben bang dat we niet eens geld genoeg hebben om vannacht in een logement te kunnen slapen.”

„Nu, daar zal wel een mouw aan te passen zijn,” hernam de man. „Drink er dan maar eentje van mij. Ik heb een goeden dag gehad.”

Raffles dacht er niet aan, den man voor het hoofd te stooten door een weigering, en haastig schoof de Pool drie nieuwe glazen met het vocht aan voor Raffles en zijn metgezellen en een voor den man, die tracteerde.

Deze wipte den inhoud van zijn glas naar binnen, keek Raffles daarbij scherp aan en zeide:

„Op je gezondheid, maat, en ik hoop, dat het je hier beter mag gaan dan in Chicago.”

Raffles liet een schamper lachje hooren, en zeide: „Daar ziet het niet naar uit! Het is om met je kop door een muur te loopen!”

„Voor je dat doet, kun je eerst nog wel wat anders

probeer! Je ziet er heelemaal niet naar uit als een man, die bij de pakken gaat neerzitten! En je kameraden evenmin! Je hebt er een mannetjesputter bij — zeker een grondwerker?"

„Ja, dat is hij geweest! Wij zijn ook in het bouwvak — en wij hebben niets te doen! Zij hebben de loonen ook nog verlaagd, die dieven van aannemers! Ik wou dat ik er een paar hier had — meer zeg ik niet!"

„Zoo, zoo, ben je van die kracht! Ja, dat wist ik immers wel! Je doet beter, de tanden op elkaar te zetten — neem er dan nog maar een voor me!"

Raffles scheen even te aarzelen, en wat Charly betreft, hij had gaarne willen weigeren, want de gemeene foezel verbrandde hem de keel, maar Raffles stootte hem onmerkbaar met den voet aan en hij begreep, dat hij zich moest opofferen.

Weer werden de glazen gevuld en het gesprek werd hervat.

En binnen enkele minuten wist Raffles op een haar na, wat voor vleesch hij in de kuip had.

De man, die zoo gul met tractaties omsprong, was zonder eenigen twijfel een misdadiger en zeer waarschijnlijk een ronselaar, een man wiens zaak het was, werklozen, die daarvoor geschikt leken, over te halen, in de gelederen der misdadigers te treden.

Zijn oog was aanstonds op Henderson gevallen en hij had blijkbaar dadelijk begrepen, welk nut zijn bende zou kunnen trekken uit dien man met zijn geweldige schouders, die wel een geheel huis schenen te kunnen vertillen.

Ook het sombere energieke gelaat van Raffles had hem aanstonds op het denkbeeld gebracht, dat hij te doen had met een man, die voor niets zou terug deinken, ook niet voor het grootste gevaar.

Maar Raffles wachtte er zich wel voor, zich bloot te geven.

Hij hield zich, alsof hij zich pas langzamerhand gewonnen gaf, en bezweek voor de verleidelijke voorstellen van den man, die verklaard had Mike Penalty te heeten, — waarschijnlijk een bijnaam, dien hij te danken had aan de menigvuldige straffen, welke hij tijdens zijn misdadigersbestaan reeds had moeten ondergaan.

Wat zijn beide metgezellen betreft — zij hadden bijna voortdurend gezwegen en slechts nu en dan met het hoofd geknikt of een korte opmerking ge-

maakt, welke Mike Penalty, als hij dit verkoos, als een bevestiging van zijn woorden kon opvatten.

Het duurde dan ook niet lang, of Raffles had de toezegging gedaan, dat hij zich zou vervoegen bij den chef van zijn nieuwen vriend, Black Pete geheten, en dat hij Mike naar dezen man zou vergezellen met zijn beide makkers en dat nog dienzelfden nacht.

Op deze wijze liet de sluwe bandiet doorschemeren, zouden de drie mannen zich ook kunnen verzekeren van logies voor den nacht, terwijl zij anders zeer waarschijnlijk onder den blooten hemel zouden moeten slapen, want alle tehuizen, ook die van het Leger des Heils, waren tot de laatste plaats bezet en er viel niet aan te denken, zich een plaatsje te verwerven in een van de kleine logementen van de haven, want ook deze waren van den kelder tot den zolder bezet, wegens het zeer groote aantal schepen, dat zich op het oogenblik in de haven bevond, en daar men toen nog in den tijd was, waarin de nieuwe strenge emigratiewetten nog niet van kracht waren, zoodat de aandrang van emigranten uit den vreemde een verbijsterenden omvang had genomen — tienduizenden joden, voornamelijk uit Galicië en Zuid-Rusland, Armeniers, Polen, Finnen en Lappen, kwamen nog iedere week te New-York aan en vermeerderden op die wijze de heerschende malaise, want er was geen sprake van dat er voor die lieden werk te vinden was, en zoodra hun spaarpenningen waren opgeteerd, hetgeen in een land als Amerika hoogstens eenige maanden duurde, vervielen zij voor het meerendeel in landlooperij, bedelarij, om over erger nog niet te spreken.

De Amerikaansche Regeering was dan ook reeds begonnen deze menschen bij scheepsladingen tegelijk weder naar hun respectievelijke landen terug te zenden — maar het kwaad was eenmaal geschied en het zou zeker zeer lang duren, eer de ingewikkelde kwestie der landverhuizing behoorlijk geregeld was.

Raffles wist dit alles evengoed als Mike Penalty zelf en hij bromde dan ook dat het hem en zijn beide makkers genoeg zouden doen, wanneer er een nachtverblijf voor hen werd verschaft.

En zoo verlieten dan de vier mannen na eenige oogenblikken het wijnhuis van den Pool — Waszinsky heette de man — en aanstonds richtte Mike zijn schreden weder naar de kade.

Hij scheen hier den weg uitstekend te kennen en

Raffles gaf goed acht op de richting welke zij thans insloegen en de namen der straten welke gevolgd werden.

Na een wandeling van ongeveer een half uur bereikte het viertal een groot terrein, in alle richtingen doorkruist met spoorstaven en waarop zich hier en daar reusachtige locomotiefloodsen, werkloodsen, goederenbewaarpplaatsen en andere gebouwen bevonden.

Weliswaar was de toegang tot dit terrein voor het publiek verboden, maar hieraan stoorde Mike zich blijkbaar al zeer weinig.

Hij liep gedurende eenigen tijd langs de houten schutting die voor een deel het terrein omgaf en eensklaps stond hij stil en duwde een paar vermoemde planken die slechts aan één kant met de verroeste spijkers in de posten bevestigd bleken te zijn, zoodat er een gat ontstond, groot genoeg om zelfs Henderson doorgang te verleen.

„Vlug door de schutting, maats, voor een „cob” komt (deze naam wordt door het volk aan de New-Yorksche politieagenten gegeven) opdagen.”

Hijzelf was reeds door de opening gestapt, die zich ongeveer een halven meter boven den grond bevond en de drie anderen volgden snel zijn voorbeeld.

Zoodra zij op het emplacement waren, duwde Mike de planken weder op hun vorige plaats en nu viel het niet te bespeuren dat daar zooeven vier mannen doorheen waren gegaan.

Het was stikdonker op het emplacement, dat slechts hier en daar een klein lichtpuntje vertoonde, afkomstig van een klein electrisch lampje, hoog aan een paal opgehangen.

Het emplacement scheen weinig gebruikt te worden, hetgeen duidelijk te zien was aan den staat waarin de meeste spoorstaven verkeerden — zij wāren stijf verroest en het zou blijkbaar heel wat moeite kosten, de wissels nog te doen werken, die misschien in jaren niet gebruikt waren.

Maar hoe donker het ook was, Mike wist hier blijkbaar zelfs in den blinde den weg te vinden en de anderen behoeften niets anders te doen dan hem te volgen — en te zorgen dat ze niet voortdurend hun teenen op gevoelige wijze tegen de ontelbare stukken rails stootten.

Na ongeveer een kwartier te hebben geloopt, gedurende welken tijd de vier mannen geen levende

ziel op het terrein zagen, hield Mike eensklaps stil.

Zij waren thans een rij zeer oude en buiten gebruik gestelde goederenwagens genaderd, die op een dood spoor waren gereden en blijkbaar voor afbraak bestemd waren.

De wielen en assen waren verroest, het houtwerk was totaal verveloos. De deuren sloten niet meer en in vele wagens waren groote gaten te zien.

Het waren ware wrakstukken, die blijkbaar zelfs voor den slooper nog maar weinig waarde hadden.

Wel veertig van deze wagens stonden er naast elkander.

Mike begon de rij af te loopen en stond eindelijk stil, na alle wagens te hebben geteld, voor den negentienden goederenwagen, die er waarschijnlijk overdag het beste zou hebben uitgezien.

In ieder geval scheen hij goed gesloten te zijn en hij stond nog recht op de assen.

Mike keek even naar het half uitgewischte serienummer, dat oorspronkelijk met witte letters even boven de treeplank op de wagens geschilderd was en bromde toen zachtjes:

„Wij zijn terecht — en ze hebben ons al in de gaten ook.”

Waaruit dit laatste moest blijken, was niet zeer duidelijk, want er was in deze tastbare duisternis niet anders te zien dan een donkere massa, die voor Raffles en zijn metgezellen volstrekt niet verschilde van de voorafgaande of de volgende.

Maar het scherpe geoeffende oog van Mike, die hier voortreffelijk thuis scheen te zijn, had gezien, hoe er in den wand van den wagen een kier ontstond — en hij wist dat deze kier niet door den wind veroorzaakt werd, maar door menschenhanden.

„Ik ben het, Mike — ik breng vrienden mee.”

„Het wachtwoord.”

„Bloed en goud.”

„Wie zijn het die je bij je hebt. Kun je hen vertrouwen?”

„Dat geloof ik wel. Is de baas er?”

„Ja. Hij is er. Maak gauw dat je binnen komt, dan kunnen wij weer licht maken.”

Er werd een zacht schuivend geluid hoorbaar, veroorzaakt door het rollen van de groote schuifdeuren over den ijzeren richel.

Mike stapte op de treeplank, na zijn drie nieuwe vrienden te hebben gewenkt, en een oogenblik later

stonden allen in het inwendige van een grooten goederenwagen.

De deur werd zachtjes weder gesloten en een seconde later werd het binnenste van den wagen helder verlicht door een zestal zaklantaarns, die tegelijkertijd ontgloeiden.

En bij dit licht zagen Raffles en zijn beide metgezellen, dat zij zich in gezelschap bevonden van een twintigtal kerels, die het zich in den wagen zoo gemakkelijk mogelijk hadden gemaakt. Er stonden een paar tabouretten en langs een der wanden, waarbij echter ruimte voor de deur was gelaten, waren banken aangebracht.

Niet ver van een der smalle einden stond een tafeltje, met een gebloemd katoenen tafelkleed gedekt, zooals men ze wel in buiten-restaurants aantreft, en daar achter was een stoel geplaatst voor Black Pete, die zijn naam met eere droeg, want hij was zoo zwart als de nacht.

Zijn haar had de kleur van ravenvleugels, zijn oogen waren gitzwart, zijn wenkbrauwen, oogharen en kleine snor, kortom alles wat aan den mensch zwart kan zijn, was het bij Black Pete in een mate, die de verwondering opwekte van Raffles.

Toch was de man zeker geen Italiaan, waarschijnlijk eerder een afstammeling van een Indiaan, hetgeen was af te leiden uit den vorm van zijn schedel, zijn grooten krommen neus en zijn eenigszins uitspringende jukbeenderen.

Black Pete kon ongeveer vier en dertig jaar zijn en hij was een zeer gespierd man met lenige, katachtige bewegingen.

Wat de overigen van het gezelschap betreft, Raffles had met een oogwenk gezien, dat hij te doen had met het uitschot der maatschappij, schuim in de ergste beteekenis van het woord, paria's en misdadigers van aanleg en geboorte en op allen was het stempel van hun leven maar al te duidelijk van hun gelaatstrekken af te lezen.

Maar niet naar hen in de eerste plaats keek Raffles.

Zijn blikken hadden zich bijna aanstonds gehecht op een jong meisje, dat in de eerste rijen der bandieten zat, dicht bij het tafeltje, waarachter Black Pete, de aanvoerder, de schaar beheerschte.

Hij herkende haar onmiddellijk. Het was het meisje met de madonna-oogen.

Het was Elise Maydrift, die hij, door Charly en Henderson geholpen, slechts weinige dagen geleden onder geheel andere omstandigheden een poets had gebakken, die haar waarschijnlijk nog zeer lang zou heugen.

Raffles had bij die gelegenheid de rol gespeeld van een schatrijken oorlogswinstmaker uit Philadelphia, daar hij wist, dat het een der trucs van de slimme misdadigster was, zich als kamermeisje, of kamenier voor te doen, en op deze wijze de inrichting van het huis van haar meesters leerde kennen en als de gelegenheid zich aanbood, des nachts de deur te openen voor haar medeplichtigen, die dan hun slag konden slaan.

Zij had ditzelfde ook gedaan bij „Mijnheer Potter uit Philadelphia”, maar mijnheer Potter was op zijn qui vive geweest.

Raffles ging haar en hare metgezellen des nachts na, drong in het huis door, waarheen zij den buit hadden gebracht en nam haar ruim honderd vijftig duizend dollar in goud, zilver, juweelen en bankpapier af, terwijl hij haar tevens spottend mededeelde, dat alles, was zij meegenomen had, van de juweelen tot het bankpapier toe, vervalscht was.

En daar stond nu het meisje met de madonna-oogen, en keek de drie mannen, die zooveel waren binnengetreten, nieuwsgierig en onderzoekend aan.

Herkende zij hen?

Het was weinig waarschijnlijk, anders zou zij niet geaarzeld hebben, onmiddellijk haar vrienden te waarschuwen — en dan zou het lot van den stoutmoedigen avonturier en zijn beide helpers niet twijfelachtig zijn.

HOOFDSTUK III.

De kennismaking.

Een oogenblik was het stil in den wagon, waaruit nu geen enkel lichtstraaltje naar buiten kon dringen, want de bandieten hadden alle naden zorgvuldig met werk dichtgemaakt, alsof het de naden van een schip waren, hetgeen intusschen ten gevolge had, dat de lucht daarbinnen verre van frisch was, hetgeen er niet beter op werd, door dat minstens de helft van de mannen aan een pijp of sigaar trokken.

Black Pete was halverwege van zijn stoel opgestaan met een onwillekeurige beweging naar zijn revolverzak, en toen klonk zijn stem, — een rauw, heesch keelgeluid — op bevelenden toon:

„Komt eens dicht bij, mannen.”

Niet zonder eenige moeite baanden de drie mannen zich een weg door de vergaderden, en nu stonden zij stil voor het tafeltje met zijn gebloemd kleedje er over, dat wel wat heel zonderling afstak bij de omgeving.

Op geen drie passen afstand stond Elise Maydrift, die geen oog van hen afwendde met haar fijn, onschuldige gezichtje, onberispelijk ovaal, haar prachtige blauwe oogen, die haar heur bijnaam verschaft hadden, en haar weelde van dik blond haar.

Ook Henderson en Charly hadden haar natuurlijk onmiddellijk herkend, maar zij wachtten er zich wel voor, dit door een uitroep of een gebaar van verrassing te verraden.

Black Pete keek hen een oogenblik onderzoekend en zwijgend aan, en wendde zich toen tot Mike Penalty, die naar voren was gedrongen, met de vraag:

„Hoe ben je aan hen gekomen?”

„Ontmoet in de bar van Waszinsky, chef,” antwoordde Mike.

„Hoe kwam je er toe, om hen zoo maar hier te brengen? Heb je je overtuigd, dat het geen politie-spionnen zijn?”

„Daar zien ze nog al naar uit,” zeide Mike schouderophalend.

„Nonsens,” hernam Black Pete met stemverheffing. „De politie bedient zich tegenwoordig van allerlei slag menschen, brievenbestellers en busconducteurs, kaaiwerkers en electriciens.”

„Ze komen uit Chicago,” hernam Mike, maar nu toch iets minder zelfbewust.

„Dat kan iedereen wel zeggen,” riep Black Pete uit.

„Maak het dan maar zelf uit,” bromde Mike.

„Je hebt me zelf gezegd, dat je mannetjes noodig had — en ik sloof me uit, en breng je hier drie, waarnaar de concurrentie vinger en duim kan aflikken. Ze willen bij ons, zij willen bij de „Raven” komen en als je geen beslag op hen legt, dan loopen ze morgen naar onze mededingers „De Eksters”. Neem mijn raad aan, chef, en voel hen maar eens aan den tand.”

Black Pete scheen wel eenigszins onder den indruk van deze woorden te geraken, want zijn strakke trekken ontspanden zich, en de argwanende blik in zijn zwarte oogen werd minder stekend.

Hij keek de drie mannen achtereenvolgens scherp aan, en tenslotte bleef zijn blik rusten op de gestalte van Henderson, die ver boven alle anderen uitstak, ofschoon er onder de bandieten kerels als boomen waren.

Ook hij beseftte wel, dat een reus als deze, die blijkbaar over een ongewone lichaamskracht beschikte, voor de bende der Raven een groote aanwinst bleek te zijn.

En daarom verzocht hij Raffles, nogmaals het

verhaal van zijn wedervaren te doen, en vooral niets over te slaan.

Nu had Raffles onder meer goede hoedanigheden een uitstekend geheugen, en hij deed dus, zonder zich een enkele maal te verspreken, nogmaals het verhaal, dat hij zooveel in de bar reeds aan Mike had opgedischt.

Toen hij zijn relaas geëindigd had, bleef Pete even zwijgend naar hem opzien en begon toen:

„Je zoudt dus bij ons willen komen?”

„Ik moet wel, ik kan niet anders, ik moet toch eten. Als ze mij geen werk geven, des te erger voor de anderen — het hemd is nader dan de rok.”

„Maar je metgezellen — spreek je ook namens hen?”

„Zij zijn het volkomen met mij eens — niet waar, mannen?”

Henderson en Charly knikten zwijgend met duistere gezichten, nog altijd prachtig in hun rol.

„Ben je al eens met de Justitie in aanraking geweest?” ging Black Pete voort, zich tot Raffles wendend.

„Een paar malen.”

„Waarom?”

„O, het had niets om het lijf, een paar gevallen van dronkenschap, en een geval van mishandeling — ik had mijn werkbaas op zijn gezicht geslagen, omdat hij mij een valschen dollar in mijn handen wilde stoppen.”

„Welzoo — en je makkers?”

„De kleine heeft gezeten wegens handel in blanke slavinnen — dat is alles. Die groote vent heeft in een twist drie van zijn tegenstaanders zoo leelijk toegetakeld, dat zij nog altijd in beugels loopen, ofschoon het al vier jaar geleden is — het grapje kostte hem twee jaar brommen.”

Raffles merkte aanstonds, dat hetgeen hij daar had gezegd, in dit eigenaardige milieu als een voortreffelijke aanbeveling gold.

Het gelaat van Black Pete was merkbaar opgeklaard.

„Wel eens aan een inbraak deelgenomen?” vroeg hij verder.

Raffles scheen een oogenblik te aarzelen, alvorens te antwoorden:

„Kan het mij geen kwaad doen, als ik er over praat?”

„Je bent hier zoo veilig als je maar ver-

langen kunt. Verraders zijn er niet onder ons,” riep Mike uit, wat hem een boosaardigen, bestraffenden blik op den hals haalde van Black Pete, die niet wilde dulden, dat zijn autoriteit werd aangetast.

„Laat mij alsjeblieft aan het woord, Mike,” riep hij toornig uit. „Aanstonds kan je zooveel praten als je zelf verkiest.”

„Ik ben al stil, chef,” bromde Mike.

„Vertel nu op,” hernam Black Pete, terwijl hij zich opnieuw tot Raffles wendde.

„Nu dan — ik heb in dien zin wel eens geholpen bij zoo'n werkje, dat ik loopers maakte, valsche sleutels en zoo meer — ik ben in mijn tijd een eerste klasse slotenmaker geweest. En ik geloof te mogen zeggen, dat er maar heel weinig sloten zijn, die tegen mijn vingervlugheid bestand zijn.”

„Dat kunnen we dadelijk onderzoeken,” riep eensklaps het meisje met de madonna-oogen uit en Black Pete scheen het haar volstrekt niet kwalijk te nemen, dat zij zich in het gesprek mengde.

„Wat bedoel je, Canny?” vroeg de chef.

„Wij hebben hier immers juist een slot met een stuk van de deur er nog aan, dat wij hebben moeten uitzagen, omdat het zoo lastig was open te krijgen. Geef het hem om het open te maken. Hij mag er natuurlijk loopers bij gebruiken.”

Aanstonds ging er een gemompel van instemming onder de aanwezigen op.

Dat was juist een kolfje naar de hand der bandieten.

Een hunner kwam reeds aandragen met een zuiver uitgezagd stuk van een deurpost, waarin het slot nog vast zat.

Het bleek al spoedig, waarom men het niet had kunnen losschroeven, want het was met stevige bouten in het hout bevestigd, en de moeren hadden aan den binnenkant van de deur gezeten.

Het slot werd voor Raffles op de kleine tafel neergelegd, en een der aanwezigen kwam met een bos loopers aandragen.

Raffles nam het slot op, bekeek het met groote aandacht, onderzocht toen de bos loopers, en zeide:

„Die collectie loopers is op zich zelf niet kwaad — maar zij is niet compleet! Het is geen wonder, dat je daarmee dit slot niet open hebt kunnen krijgen. Heeft iemand een horlogemakers-vijltje bij zich?”

„Hier heb je er drie — een vierkante, een platronde, en een rattenstaart!” werd er achter uit den wagen geroepen, en een der bandieten wierp Raffles over de hoofden der anderen heen, een drietal tot een bundeltje bijeengebonden sleutel-vijltjes toe.

Raffles maakte ze los, koos een van de loopers uit, bekeek nog eens het slot, en vijlde den looper met een paar streken tot den gewenschten vorm.

Hierop bracht hij den looper in de opening van het slot, tastte er even mee rond, — en met een metalig geluid schoot de tong van het slot terug, en verdween binnen in de deurpost!

Het had weinig gescheeld of er was een hoeratje opgegaan!

De geheele bewerking had zeker niet langer dan tien seconden geduurd — en op dit slot hadden de besten onder de bandieten vruchteloos hun krachten beproefd!

Black Pete aarzelde geen oogenblik meer.

Hij moest dit vingervlugge genie tot iederen prijs bij zijn bende inlijven, daar hij van het grootste nut zou kunnen zijn.

Maar Black Pete was een zeer voorzichtig man, die niet over een nacht ijs ging.

Men moest zeer slim zijn, als men hem voor het lapje wilde houden!

En daarom zeide hij:

„Gij hebt daar een kranig stukje werk verricht, Marksman! (Dezen naam had Raffles al van den aanvang af aan zijn nieuwen vriend Mike Penalty opgegeven.) Maar — hoe kundig gij ook blijkt te zijn in dergelijke dingen — daaraan alleen hebben wij niets, wij moeten ons tevens kunnen overtuigen, dat uw hulp niet alleen in theorie, maar ook in de practijk bruikbaar is. Ik verzeker u dat gij u nimmer te beklagen zult hebben als gij tot onze bende toetreedt. maar gij moet ons toestaan u op de proef te stellen.”

„Dat kunt ge mijnentwege doen,” zeide Raffles kortaf. „Op welke wijze stelt u zich dat voor?”

„Heel eenvoudig — wij hebben voor een dezer nachten een klein zaakje in een huis in deze stad en daaraan zult gij deelnemen en daardoor bewijzen, dat gij inderdaad de man zijt, voor wien ik u thans, wat mij persoonlijk betreft, wel mag houden. Gij zult mij echter toestaan, dat ik u de plek van het huis niet nader aanduid — wij zijn wel

verplicht, eenige voorzichtigheidsmaatregelen te nemen. De politie bestrijdt ons met alle middelen en wij moeten op onze hoede zijn.”

„Ik begrijp uw gedachtengang volkomen,” hernam Raffles kalm. „Doe wat gij wilt — ik ben tot uw beschikking, onder deze voorwaarde echter — gij waarborgt mij, dat er in geen geval geweld zal worden gepleegd, daarvan heb ik een afkeer gekregen en als er ook maar een druppel bloed vergoten wordt van het aanstaande slachtoffer, dan heb ik voor goed met u afgedaan.”

Black Pete fronste de wenkbrauwen.

Hij was niet gewoon, dat men hem voorwaarden stelde en zeker niet van nieuwelingen, die nog de eerste schrede op het pad der misdaad moesten zetten.

Maar hij begreep, dat hij ditmaal iets door de vingers moest zien — zulk een bekwaam vakman mocht men zich niet laten ontgaan — hij zou eens naar de concurrentie kunnen overloopen.

Op dit oogenblik trad het meisje met de madonna-oogen, die de drie mannen een voor een peinzend had staan aankijken, naar voren en zeide met haar onschuldig klinkend stemmetje:

„Gij moest hierin maar toestemmen, Pete, naderhand zal Marksman wel wat minder kleinzeurig worden, het schijnt dat hij nu nog geen bloed kan zien, de stumperd, het wordt wel beter als hij wat langer met ons omgaat.”

„Canny heeft gelijk,” riep Pete uit, „en ik stem in uw voorwaarde toe — natuurlijk vooropgesteld, dat wij niet gedwongen zijn om ons leven te verdedigen.”

„Dan stem ik toe,” hernam Raffles. „Voor wanneer zal het zijn?”

„Dat zullen wij u morgen mededeelen. Vannacht kunt gij bij een van onze leden, die een vrij groot huis heeft, slapen, maar als gij daaraan de voorkeur geeft, kunt ge mijnentwege ook hier in dezen waggon den nacht doorbrengen — in een hoek liggen eenige matrassen, want deze plek van bijeenkomst wordt wel eens vaker voor dergelijke doeleinden gebruikt. De politie weet niets van dit practische vergaderlokaal — en zij zouden al heel handig te werk moeten gaan, als zij, verondersteld, dat zij deze plek uitvond, er in slaagde ons hier te verrassen. Wij hebben een kleine, eenvoudige, maar voortreffelijk werkende periscoop aangebracht, die in een der schoorsteentjes

van den waggon verborgen is, en die naar alle zijden kan ronddraaien; zoolang wij hier zijn, staat er altijd een wachtpost bij den periscoop, die den omtrek, het geheele rangeerterrein, kan overzien, en ik zou de politiemacht willen zien, al is zij honderd man sterk, die niet tijdig genoeg gesignaleerd zou worden, om ons te veroorloven het hazenpad te kiezen. Er zijn hier tal van uitgangen, waarvan wij gebruik maken."

„Ik maak u mijn compliment, Black Pete," zeide Raffles. „Wat ons nachtverblijf betreft — ik geloof ook namens mijn makkers te spreken, als ik zeg, dat wij er de voorkeur aan geven, om maar liever bij een van uw mannen den nacht door te brengen."

De waarheid was, dat Raffles wel zoo lief met Charly en Henderson hier in dezen waggon zou zijn gebleven, of onverschillig waar elders, maar hij begreep instinctief dat de argwaan van Black Pete misschien weer zou boven komen, wanneer hij den wensch te kennen gaf, met zijn beide makkers alleen te blijven.

Dit bleek hem al spoedig, toen de chef van de bende uitriep:

„Zoo mag ik het hooren, dan zal Billie Ritchie zich over u ontfermen. Gij kijkt wat verbaasd — laat ik u zeggen, dat het niet de echte is, hij lijkt alleen maar veel op hem. Billie, kom eens te voor-schijn."

Tusschen de bendeleden door wrong zich een klein mannetje met kromme beenen, en een ongelooflijken bos uiterst zwart haar met een kneveltje onder den neus, dat er uitzag als een schoenborsteltje, en zoozeer gelijkend op den bekenden filmartist, dat Raffles zich moest overtuigen, dat de man geen pruik droeg en dat zijn snorretje wel degelijk echt was, alvorens hij wilde gelooven, dat hij niet met den echten Billie te doen had.

Hij stak het zwarte mannetje de hand toe en zeide:

„Ik hoop, dat gij ons niet te lastig zult vinden, Billie. Als er maar ergens plaats voor ons was en wij hadden geld, dan zouden wij u ons gezelschap niet opdringen."

„Het heeft niets te beteekenen, maat," zeide het bendelid met een schraal, hoog piepstemmetje en Charly vroeg zich verwonderd af, hoe het mogelijk kon zijn, dat zulk een onoogelijk lachwekkend

kereltje deel kon uitmaken van een uiterst gevaarlijke dievenbende.

Nadat aldus alles geregeld was, verklaarde Black Pete de zitting voor opgeheven en bij twee of drie tegelijk, nadat de lantaarns weder gedoofd waren, verlieten de bandieten den waggon, overtuigden zich eerst dat alles veilig was en maakten zich dan naar alle windstreken uit de voeten.

Tenslotte bleven alleen Black Pete, Canny, Mike Penalty en de gastheer van Raffles, Billie Ritchie over.

De chef was op Raffles toegetreden, met zijn armen om het middel geslagen van het meisje met de madonna-oogen en hij zeide nu, na den nieuweling nog eens onderzoekend te hebben aangezien:

„Morgen zult gij van Billie wel vernemen, wanneer gij uw proefkunst hebt af te leggen. Gij zult zelf voor de noodige instrumenten hebben te zorgen en ik zou u ook aanraden u maar van een goeden ploertendooder te voorzien."

„Ik zal er voor zorgen," zeide Raffles eenvoudig.

„Dan wensch ik u goeden nacht. Het zal van uzelf afhangen, of gij bij de bende zult worden opgenomen."

Reeds wendde Pete zich naar de schuifdeur, om met Canny, die blijkbaar zijn minnares was, heen te gaan, toen Raffles hem terug hield met de woorden:

„Een oogenblik. Gij praat steeds over mij — maar hoe gaat het met mijn beide makkers?"

„Maak je niet ongerust — Gray en Sully zullen op hun beurt na u aan den tand gevoeld worden, daaromtrent kan ik thans echter nog niets zeggen. Goeden nacht."

En met deze woorden verdween de chef, in gezelschap van zijn minnares en Mike Penalty, die echter niet heenging, dan nadat hij vol vreugde de drie mannen de hand had gedrukt, alsof hij hen al jaren kende, trotsch, dat hij het was geweest, die dit nobele drietal voor de bende had weten te winnen.

De drie mannen bleven dus met Billie Ritchie alleen.

Zij wachtten nog even, totdat zij zeker konden zijn, dat de anderen zich reeds verwijderd hadden en stegen uit den wagen, waarvan het kleine zwarte mannetje de schuifdeur zorgvuldig en zachtjes dicht deed, en de roestige sluitstang in het gat stak.

Vervolgens wendde hij zich tot zijn drie gasten en zeide:

„Gij zult u moeten voorbereiden op een tamelijk lange wandeling, makkers. Ik woon hier tamelijk

ver vandaan, maar als wij een auto kunnen krijgen dan is alles goed."

"Ik hoop, dat het laatste het geval zal zijn," zeide Raffles droogjes, „want wij zijn tamelijk vermoeid en het is al laat in den nacht."

„Als dat inderdaad zoo is, dan moet er een zijn, en desnoods huur ik er een in een garage," riep Billie Ritchie uit. „Voor geen geld van de wereld zou ik willen toestaan, dat mijn gasten door mijn toedoen ongerief zouden ondervinden."

Charly luisterde verbaasd toe en vroeg zich niet zonder nieuwsgierigheid af, wat wel de maatschappelijke stand kon zijn geweest of misschien nog wel was, van een man, die zich in zulke beschaafde bewoordingen wist uit te drukken.

Intusschen was Billie Ritchie een betrouwbare gids gebleken, die het kleine gezelschap, zonder zich een oogenblik te bedenken, over het reusachtige rangeerterrein loodste en het verliet door de deur van een hoog hek, waarvan hij den sleutel bleek te bezitten.

De vier mannen bevonden zich thans op een groot, zoo goed als geheel verlaten plein en nadat zij een kwartier gewacht hadden, slaagden zij er in een onbezette huurauto machtig te worden, waarvan de chauffeur bereid bleek te zijn, hen naar het einde van Riverside Avenue te brengen.

Raffles hoorde verrast op bij het noemen van dezen straatnaam, want de Riverside Avenue ligt in een der deftigste gedeelten van New-York, maar hij stapte niettemin zonder een woord te spreken in en ging zoo zitten, dat hij bij het minste teeken van verraad zijn revolver kon bereiken.

Na een rit van ongeveer een half uur stond de auto stil, de vier mannen, die in dien tijd niet veel gesproken hadden, stapten uit en Billie Ritchie betaalde den chauffeur.

Zij bleken echter nog niet te zijn aangekomen op de plaats van bestemming, want de gastheer van de drie mannen zeide:

„Wij zullen nog tien minuten moeten loopen. Ik acht het volstrekt niet noodzakelijk, dat die chauffeur te weten komt, waar ik u breng."

Na tien minuten loopen stond Billie Ritchie stil voor een fraai verguld tuinhek.

Dit bleek te behooren tot een tamelijk grooten tuin, die een moderne villa omgaf.

Hij duwde het hek open, wenkte zijn gasten glim-

lachend om hem te volgen, ging hen voor langs het tuinpad, haalde een sleutelbos uit zijn zak en opende de voordeur.

De vier mannen stonden in een tamelijk helder verlichte, zeer fraai gemeubelde vestibule.

Bijna aanstonds kwam er een bediende toeschieten, die de versleten overjassen van de drie gewaande arbeiders en het schamele jekkertje van den meester aannam, blijkbaar zonder zich in het minst ergens over te verbazen.

„Een Rus," zeide Billie Ritchie glimlachend. „Hij verstaat noch spreekt een woord Engelsch, zoo groot als een schildwachthuis, in mijn omstandigheden zeer gemakkelijk."

„Mag ik weten, hoe gij u dan voor hem verstaanbaar maakt?" vroeg Charly nieuwsgierig.

„Ik ken Russisch," antwoordde het kleine mannetje kortaf.

Raffles had even verwonderd rond gekeken en vroeg toen op zachten toon:

„Neem mij niet kwalijk, woont gij in dit huis?"

„Het is mijn eigendom," antwoordde Billie Ritchie eenvoudig.

„Zoo," was alles wat Raffles zeide.

De vier mannen bestegen thans de monumentale trap en boven werden zij ontvangen door den butler.

„Een Chinees," kwam Billie Ritchie, genietend van de verbazing van zijn gasten. „Hij kent juist genoeg Engelsch om Yes en No tegen de bezoekers te zeggen — die overigens zeer weinig in aantal zijn. Dan heb ik nog een Javaanschen kok en een huishoudster, die weliswaar zeer goed Engelsch kent, wat geen wonder is voor een Amerikaansche, maar die een weinig malende is. Gij begrijpt het nut van dat alles wel — ingeval de justitie achterdocht jegens mij mocht koesteren."

„Het nut springt in het oog," antwoordde Raffles droogjes.

Het zonderlinge kleine mannetje had zijn gasten in de weelderig gemeubelde rookkamer gebracht en wisselde nu op fluisterenden toon eenige woorden tot den butler, die dadelijk daarop verdween.

„Wij zullen eerst eens soupeeren, makkers, dan kunt ge mij ondertusschen eens op uw gemak uw levensloop vertellen of iets anders, dat u interesseert en ik zal u trachten te vermaken met het verhaal van mijn avonturen, die niet geheel en al zonder

belang zijn, maar geef mij een oogenblik tijd dat ik mij kan verkleeden. Daar staan sigaren en sigaretten. Bedien uzelf als ik u verzoeken mag en doe alsof gij thuis waart."

En voor iemand iets had kunnen zeggen, wipte hij het vertrek uit.

Nu was het de vaste gewoonte van Raffles rimmer een sigaar of een sigaret aan te raken in een onbekend huis, of er van een vreemdeling een aan te nemen.

Hij stak dus wel een sigaret aan — maar het was er een van hemzelf en Charly en Henderson volgden zijn voorbeeld.

Met opzet spraken zij weinig en dan nog slechts

over hun aangenomen beroep en wat daarmee in verband stond.

Een kwartier later keerde Billie Ritchie terug.

Hij was onkenbaar.

Zijn haar was nu keurig gekruld, hij droeg een onberispelijk, fijn geplooid overhemd, en zijn lichaam stak in een smoking, die duidelijk de meesterhand verried.

Het kleine snorretje was opgestroken en hij streek glimlachend de blanke welverzorgde handen over elkaar.

„Mag ik u verzoeken" riep hij uit. „Het souper is opgediend — en wij zullen er alle eer aan bewijzen."

Vraag uwen leverancier steeds
de cigaretten **Dubec 3.**

HOOFDSTUK IV.

Op de proef gesteld.

De drie mannen sliepen dien nacht, zooals zij geruimen tijd niet hadden geslapen, — in voortreffelijk ingerichte logeerkamers en op uitstekende bedden.

Zij hadden acht uur aan een stuk geslapen, vervolgens een verfrisschend bad genomen in een der badkamers en zich tenslotte begeven naar de kleine eetzaal, waar een welvoorzien ontbijt stond aangericht, dat werd opgediend door den Russischen bediende en den Chineeschen butler, die onmogelijk minder hadden kunnen spreken als zij stom geboren waren geweest.

Er viel niet aan te twijfelen, het bleek uit alles, dat Billie Ritchie, het bendelid, een zeer rijk man was en alleen bij wijze van sport en uit een ziekelijken lust tot kwaad bedrijven, zich had aangesloten bij de bende der Raven.

Broksgewijze had Raffles uit zijn mond vernomen, dat hij eveneens een proef had moeten afleggen en zelfs een zeer zware, want door zijn rijkdom had hij het wantrouwen gaande gemaakt van een groot aantal bandieten, die in hem een politespion meenden te zien — hij had deel genomen aan een inbraak en den heer des huizes, die zich wilde verzetten, met een gummi knuppel zeer zwaar verwond.

Dit was voor Black Pete de overtuiging geweest, dat hij Billie Ritchie kon vertrouwen, die eigenlijk Henry Clapham heette.

En hij was als lid aangenomen.

En het bleek al spoedig, hoe nuttig dit lidmaatschap was, want door zijn positie in de maatschappij kende hij beter dan iemand anders de omstandigheden van rijke lieden, bij wie men een goeden slag zou kunnen slaan.

Het was om elf uur in den morgen, toen Billie Ritchie de drie mannen voor het eerst alleen moest laten — hij moest noodzakelijk persoonlijk op de beurs zijn.

Hij zou echter terug keeren om te lunchen en dan zou hij Raffles tevens kunnen mededeelen, wanneer hij zijn proefstuk zou moeten afleggen.

En zoo bleven de drie mannen alleen in de groote bibliotheekzaal van de fraaie villa. En zij keken elkander verwonderd aan, toen er een fraaie auto kwam voorrijden, waar Billie Ritchie instapte, en waar naast den chauffeur een onderdanige dienaar in groene livrei had post gevat.

Toen het voertuig weg reed, barstte Charly uit: „Dat is wel het toppunt. Wie had zooiets ooit kunnen vermoeden.”

„Beste Charly, je verwondering is eigenlijk een weinig misplaatst. Vergeet je dan heelemaal wat er tijdens het proces tegen de bende van het Kwade Oog, hier in dezelfde stad, ongeveer anderhalf jaar geleden, aan het licht is gekomen? Wel man, een paar dozijn jongelieden en zelfs twee mannen op rijpen leeftijd, die zelf lid van deze allergevaarlijkste bende bleken te zijn, waren in het dagelijksch leven millionairs, welgestelde ingenieurs, geneesheeren en er was zelfs een rechter van instructie bij.”

„Dat is zoo, Raffles, en ik heb dat natuurlijk niet vergeten, maar — ik heb dat toen niet van nabij beleefd, ik heb niet in het huis van zulk een man gewoond, niet in een van zijn weelderige bedden geslapen en niets van de producten van zijn genialen kok genoten, en nu moet je mij eens verklaren, Raffles, welke reden je wel kunt hebben, niet spoor-

slags naar de politie te gaan, om haar op de hoogte te brengen, wat hier in het huis voorvalt."

Maar Raffles haalde de schouders op en zeide:

"Dan was ik wel dwaas. Wat valt er hier dan eigenlijk in huis voor? Heb jij dan iets verdachts waargenomen? Denk je soms, dat je hier inbrekers-werktuigen vindt, of gestolen goed, of een toestel om brandkasten open te smelten. Die mijnheer Clapham ziet er in het geheel niet naar uit, dat hij zich spoedig zal bloot geven, alsof hij bijvoorbeeld, al was het ook maar een snippertje correspondentie met den chef, hier zou bewaren. Hij zou eenvoudig de verontwaardigde spelen en daar ik geen schijn van bewijs kon leveren zou ik veel kans lopen, dat de sluwe schavuit mij wegens laster laat vervolgen."

"Maar wij hebben hem immers op de bijeenkomst van de bendeleden gezien," riep Charly uit.

"Wat zou dat? Hij zal eenvoudig zeggen, dat wij het liegen. Hij zou spreken van een complot — en wij zouden aan het kortste eind trekken, maar er is nog iets — als ik dien Billie Ritchie nu aan de politie overlever, dan slacht ik als het ware de hen met de gouden eieren. Die man kan natuurlijk, zonder het zelf te willen, ons op het spoor brengen van heel wat wetenswaardigheden, die ook voor de politie van groot nut zijn. Wij kunnen zijn vrienden nagaan, daarbij de schapen van de bokken scheiden, dat wil zeggen de misdadigers van de fatsoenlijke menschen en wij kunnen achter de geheimen van de bende trachten te komen."

"Het mag zoo zijn — maar ik had er toch niets op tegen gehad, als wij gisteravond, toen wij alleen nog maar dat zwarte krombeenige mannetje, Black Pete en Canny, benevens zijn vriend Mike, tegenover ons hadden, daarvan gebruik hadden gemaakt om het waardige viertal te overvallen en machteloos te maken. Billie Ritchie mag dan een onbekende grootheid voor de politie zijn — dat is zijn vriend en chef Black Pete heel zeker niet en het meisje met de madonna-oogen nog veel minder. Ik geloof, Raffles, dat wij daarmee een heel goede vangst zouden hebben gedaan."

"Neem mij niet kwalijk, mijn waarde, maar ik geloof, dat dat een vrij gewaagde onderneming zou zijn geweest. Vergeet niet, dat nauwelijks eenige minuten voor wij op onze beurt vertrokken, een dozijn bandieten huns wegs waren gegaan — die

echter onmogelijk nog ver weg konden zijn. Bij het eerste revolvershot zouden zij komen terug snellen en ik weet niet heel zeker of wij dan nog aan de winnende hand zouden zijn — want zij hadden ons door twee deuren gelijk kunnen bestoken. Neen, ik geloof, dat mijn methode beter is — laten wij maar eerst onze strikken uitzetten — zij zullen er wel inloopen."

"Maar waarom heb je het voorstel aangenomen, om aan een van hun inbraken deel te nemen?"

"Omdat ik tot geen prijs hun wantrouwen mocht gaande maken. Hebben wij hen eenmaal overtuigd, dat ze ons tot de hunnen kunnen rekenen, dan zal ik het wel zoo weten te richten dat de politie met een enkelen slag al het gespuis kan inrekenen — het lieve wicht inclus, dat naar den bijnaam van het meisje met de madonna-oogen luistert."

"Ik weet niet, of het spel den inzet wel waard is, Raffles. Die inbraak kon wel een faliekant uitloopen. Ik weet niet wat het is, maar ik voel mij niet zeer gerust."

"Dwaasheid," hernam Raffles schouderophalend. "Als de zaak spaak loopt, zal ik wel zorgen, dat ik bijtijds buiten schot kom. Ik heb in ieder geval een zeer kostbaren troef in handen, doordat we nu weten, wie mijnheer Henry Clapham eigenlijk is."

"Neem ons in ieder geval mee, Henderson en mij," drong Charly aan.

"Daar valt niet aan te denken. Dat zou ons spel geheel en al bederyn, want onze vriend Black Pete zou er onmiddellijk wat achter zoeken en zijn argwaan zou opnieuw zijn aandacht gaande maken."

"Ik hoop maar dat die inbraak niet al te lang meer wordt uitgesteld, hoe belangwekkend het gezelschap van Billie Ritchie ook is," zeide Charly. "Ik ben liever mijn eigen meester, zoodat ik kan doen wat ik wil."

"Die tijd zal spoedig genoeg weer aanbreken, Charly — eerst moeten wij zorgen, dat die bende wordt opgeruimd, haar methodes bevallen mij alles behalve — ik ken maar al te goed de wijze, waarop het gestolen geld wordt verbrast."

De drie mannen kortten zich den tijd tot aan de lunch zoo goed mogelijk door het lezen van eenige tijdschriften.

Het was tamelijk laat, toen de fraaie, groote limousine weder kwam voorrijden.

Clapham stapte er uit, liep met haastige schreden over het tuinpad en trad het huis binnen.

Even later ging de deur van de bibliotheekzaal open en Clapham verscheen op den drempel.

Hij was bleek, en zijn oogen, kleine, zwarte, door-dringende oogen, hadden een sombere, bijna dreigend uitdrukking.

Hij scheen zijn lippen met moeite tot een wrangen glimlach te plooiën, toen hij uitriep:

„Neem mij niet kwalijk, kameraden, als ik u soms een oogenblik heb laten wachten. Dringende zaken hielden mij langer op dan ik verwacht had.”

„Naar ik hoop toch geen onaangename zaken?” vroeg Raffles met voorgewende belangstelling, terwijl hij Billy Ritchie onderzoekend aankeek. „Gij ziet bleek.”

„Let er maar niet op — groote en onverwachte verliezen op de Beurs! Ik zal er mij overheen trachten te zetten! Zoo iets kan iedereen overkomen!”

Hij wreef zijn blanke handen zoodat de geledingen kraakten en vervolgde:

„Kom — er riet langer over gepraat! Dat is de schaduwzijde van het speculeeren. Laten wij maar spoedig gaan lunchen, en er niet verder aan denken!”

De vier mannen begaven zich opnieuw naar de kleine eetzaal, waar een voortreffelijke lunch stond aangericht — en weder bewezen de butler en de huisknecht onder volmaakt stilzwijgen hun diensten.

Zij schenen het volstrekt niet opvallend te vinden, dat hun rijke meester drie mannen te logeeren had, die er als arbeiders uitzagen — en als zij het wel opvallend vonden, dan lieten zij er in ieder geval niets van merken.

Zoodra deze beide bedienden voor goed het vertrek verlaten hadden, boog Clapham zich over de tafel naar Raffles toe, en zeide op fluisterenden toon:

„Het is reeds voor vanavond.”

„Vanavond reeds?” kwam Raffles verrast. „Dat is vroeger dan ik gedacht had.”

„De plannen zijn volkomen voorbereid — de omstandigheden zijn gunstiger dan ooit — daarom wil Black Pete reeds vanavond zijn slag slaan.”

„Nu, het is mij volkomen onverschillig, wanneer de zaak moet gebeuren,” hernam Raffles schouderophalend. „Ik zal mij dan echter nog wat moeten reppen, om voor het noodige materiaal te zorgen! Weet gij soms iemand, die mij wat aan — van dat speelgoed kan helpen?”

„Ga naar de havenwijk, en vraag daar aan den eersten den besten straatjongen naar Izaak. Izaak is in de heele buurt bekend — hij is een heler, en hij verkoopt ook de bewuste werktuigen! Noem dus den naam van Black Pete, en zeg dat ze vanavond noodig zijn voor — het zaakje bij Levinsky.”

„Wie is Levinsky?” vroeg Raffles.

„Dat is een rijke Litauer, de man dien wij vanacht een bezoek gaan brengen.”

„Nu, dan weet ik alles wat ik te weten heb — ik zal er dan spoedig op uittrekken. Dat is waar — zult gij zelf van de partij zijn, mijnheer Clapham?”

Het kleine zwarte mannetje scheen een oogenblik met zijn antwoord te aarzelen en speelde zenuwachtig met een paar kruimeltjes brood, voor hij antwoordde, zonder zijn oogen van zijn vingers op te heffen:

„Dat is nog geheel onzeker, Marksman! Het kan zijn — het kan ook niet zijn. Eigenlijk bestaat mijn taak tegenwoordig meer in het aanbrengen van de goede zaakjes. Ik heb ook de zaak van Levinsky aangebracht, weet ge?”

„Heeft Pete u in het geheel geen instructies voor mij gegeven? Ik veronderstel immers dat gij hem gesproken hebt?” vroeg Raffles opnieuw.

„Ja. Gij moet u hedenavond om tien uur naar den hoek van de Een en tachtigste straat en Broad Street begeven, waar u een huurauto zal wachten, die nummer LN 13017 draagt. Zorg dat gij er nauwkeurig om half elf zijt. Black Pete zelf en Mike Penalty bevinden zich in de auto, en met hen zult gij tot dicht bij de plek rijden — waar gij zijn moet. Ik kan natuurlijk nog altijd geen namen noemen.”

„Neem mij niet kwalijk, mijnheer Clapham,” hernam Raffles glimlachend, „maar gij hebt mij zooeven den naam van het slachtoffer reeds gezegd — hij is een Litauer en hij is rijk, zegt gij — gegevens in overvloed om hem uit te vinden.”

Even beet Clapham de tanden op elkaar, want hij begreep dat hij zich een weinig versproken had, maar daarop haalde hij de schouders op, en hernam:

„Ik zou niet graag voor iederen Levinsky, of Litauer, die gij hier in New-York zoudt vinden, een dollar geven!”

„Hebt gij mij verder nog iets mede te deelen?” vroeg Raffles.

„Neen!”

„Ik zal mij zeker wel moeten wapenen?”

„Dat is volstrekt niet noodig!” antwoordde Clapham haastig. „De anderen hebben wapens, maar als gij wilt, kunt gij een gummiknuppel meenemen — gij zelf hebt immers den wensch te kennen gegeven, dat er geen geweld zou worden gepleegd!”

„Zoo is het ook, mijnheer Clapham, en daarbij blijf ik!” antwoordde Raffles bedaard. „Ik heb een afschuw van geweldpleging — als die eenigzins te vermijden is! Wij houden het er dus voor, dat ik om half elf hedenavond op den hoek van de Een en tachtigste straat en Broadway moet zijn, waar mij een automobiel zal wachten, welke het nummer LN 13017 draagt, en de rest gaat Black Pete aan! Ik heb niets anders te doen, dan te toonen dat ik het waard ben, onder u te worden opgenomen, door een paar sloten te openen en meer dergelijke zaken!”

Charly had zwijgend naar dit gesprek geluisterd.

Er had een eigenaardige onrust zich van hem meester gemaakt, waarvan hij den aard nog niet begreep.

Maar dat was zeker — het gelaat van Clapham beviel hem in het geheel niet.

En ook in zijn stem klonk iets, dat Charly er te voren niet in gehoord had

En hij nam zich voor op zijn hoede te zijn. . . .

De tijd van voorbereiding was nog slechts kort, en Raffles was dus wel genoodzaakt een groot gedeelte daarvan te gebruiken, om de noodige maatregelen te treffen.

Het middagmaal, al even weelderig als de vorige maaltijden, was reeds gebruikt, toen Charly eindelijk gelegenheid vond, een oogenblik met Raffles alleen te zijn.

„Ik wilde wel, Edward, dat je hedennacht niet uitging met Black Pete en zijn kornuiten!” zeide hij zachtjes.

„Hoe kom je daar zoo plotseling bij?” vroeg Raffles verwonderd. „Waarom zou ik het niet doen? Het is noodzakelijk dat ik hun plannen en hunne gewoonten leer kennen, en dat gaat niet, tenzij ik mij bij hen indring! Waarom wil je mij er van terughouden?”

„Omdat ik dien Clapham wantrouw!”

„Dat heb ik al van het eerste oogenblik gedaan, dat ik den man zag!”

„Je begrijpt mij niet — hij is een ander geworden sedert gisteren — ja, zelfs sedert vanmorgen! Zijn

spraakzaamheid is verdwenen, hij is gemelijk, en een paar malen heeft hij je op eigenaardige woeste wijze opgenomen, als hij dacht dat niemand naar hem keek!”

„Kom, kom, Charly! Je rijke fantasie speelt je weer parten!” riep Raffles lachend uit. „Waarom zou de man zoo plotseling jegens mij van gevoelens veranderd zijn?”

„Dat kan ik je niet zeggen, en dat boezemt mij juist ongerustheid in! Ik verdenk hem en ik kan toch niet zeggen waarvan! Maar ik wilde om een lief ding, dat je die onderneming van vannacht opgaf!”

„Daar valt niet aan te denken, Charly!” hernam Raffles kalm. „Ik heb mij nu eenmaal voorgenomen, aan dat nachtelijk avontuur deel te nemen, ten einde beter op de hoogte te kunnen komen van de werkwijze der bandieten, en daar zal ik mij niet laten van terughouden, omdat je zenuwachtigheid je parten speelt.”

„Nee, Edward, drijf er den spot niet mee!” hernam Charly, terwijl hij zijn hand op den arm van den Gentleman-Inbreker legde. „Je weet heel goed, dat in dat opzicht mijn voorgevoelens mij zelden bedriegen! Die Clapham heeft iets voor — iets verraderlijks — en het ellendige is, dat ik niet kan zeggen wat het is, beloof mij in ieder geval, dat je je in acht zult nemen.”

„Dat wil ik je wel beloven, Charly — ik pleeg over het algemeen zelden roekeloos te zijn!”

„Goed en wel, maar je moet met Black Pete en Mike Penalty in een auto rijden — en je weet uit ervaring maar al te goed, welke vallen een huurauto kan verbergen!”

„Ik weet het, maar ik kan niet goed inzien, met welk doel die twee mij zouden willen benadeelen!” hernam Raffles een weinig ongeduldig. „Als ik hun na de zaak van vannacht niet beval, als ik vrees toon, of onhandig ben, dan hebben zij immers nog al den tijd om twee dingen te doen — of mij uit den weg te ruimen, uit vrees dat ik hun verblijfplaats zal verraden, of mij een soort leerschool te laten doorloopen — en in beide gevallen zal ik mij wel in veiligheid weten te brengen!”

Op dit oogenblik trad Clapham het vertrek binnen, waar dit gesprek gehouden werd, en zeide zoetsappig, terwijl hij argwanend van den een naar den ander zag, en zijn magere vingers liet knappen:

„Ik geloof dat het langzamerhand tijd wordt

voor u, mijn waarde Marksman, om uw toebereidselen te gaan maken! Het is reeds negen uur, denk er om!”

„Ik vergeet het niet, mijn waarde heer Clapham!” zeide Raffles rustig. „Wat ik te doen heb, kan ik in enkele minuten verrichten! Denkt gij, dat ik hier gemakkelijk een auto zal vinden, om mij naar den Een en tachtigste straat te rijden?”

„Er rijden hier vrij veel huurauto's voorbij, en anders kunnen wij naar een standplaats telefoneeren,” antwoordde Clapham.

„Nee, dat is niet nodig — ik zal er op straat wel een treffen!” hernam Raffles, die den waarschuwend blik had opgevangen, die Charly steelsgewijze op hem wierp.

HOOFDSTUK V.

In de val.

Ongeveer drie kwartier later stond Raffles op straat.

Hij had de waarschuwing van Charly ter elfder ure ter harte genomen, en tersluiks een kleine Browning in den zak van zijn colbert laten glijden.

Zijn kleine bos loopers bevond zich in een anderen zak, en in zijn binnenzak had hij een van die gummi-stokken, die er op het eerste gezicht tamelijk onschuldig uitzien, maar waarmee een krachtig man zeer gevaarlijke, ja zelfs doodelijke wonden kan toebrengen.

Daarenboven had hij nog een masker bij zich, en voorts eenige van die kleine voortreffelijk verborgen instrumenten, waarvan het gebruik hem reeds menigmaal te stade was gekomen in zeer ernstige gevallen, waarbij zijn leven gevaar liep.

Maar hoe Raffles de zaak ook overdacht — hij kon volstrekt geen reden zien voor den argwaan en de vrees van Charly Brand, want het was onmogelijk dat het meisje met de madonna-oogen hem in zijn huidige vermomming zou hebben herkend —

hij wist zeer goed, dat dit zelfs onmogelijk was voor het scherpste detectiveoog, en bovendien had hij zijn stem volkomen veranderd.

Toch had hij den jongen man nogmaals beloofd, dat hij zich in acht zou nemen.

De afspraak was, dat Charly Brand en Henderson in het huis van Clapham, die dus niet aan de onderneming zou deelnemen, de terugkomst zouden afwachten.

Hij moest eenigen tijd wachten, voor hij eindelijk een onbezette huurauto ontdekte.

Clapham had hem geld gegeven om den chauffeur te kunnen betalen, en dat was maar goed ook, want de man vroeg een zeer hoogen prijs, na een blik op het tamelijk schunnige uiterlijk van zijn vrachtje te hebben geworpen.

Misschien had hij gemeend, dat dit den gewaanden arbeider zou afschrikken, maar tot zijn verwondering wierp deze niets tegen, gaf de plek op waar hij moest zijn, en stapte in.

De rit duurde nog iets langer dan een half uur,

en juist om half elf hield de auto stil op de aangewezen plek.

Raffles stapte uit, gaf den chauffeur wat hem toekwam, deed er een goede fooi bij, en zond den man weg.

Het was op dit uur van den avond nog zeer druk op den Broadway, die wel een rivier van licht geleeleek, want alle lichtreclames straalden in vollen glans, en hun schittering deed de oogen pijn.

Het was er zoo licht als midden op den dag, en het kostte Raffles dus geen moeite aanstonds een auto te ontdekken, die stilstond op den hoek van de Een en tachtigste straat.

Hij moest nog even wachten, voor hij den drukken verkeersweg kon oversteken, en trad toen op de auto toe, na aan den achterkant het nummer te hebben opgenomen.

Het portier werd half geopend, en Black Pete stak het hoofd naar buiten.

„Kom spoedig, stap in!” zeide hij op zachten toon, toen hij Raffles ontwaarde. „De politie is zeer wantrouwend geworden jegens stilstaande auto's, en ik heb verkeersagenten al een paar malen naar ons zien loeren!”

Raffles stapte in de auto, en deze reed aanstonds weder weg, de Een en tachtigste straat following.

Hier was het veel minder licht, en daar het in de auto geheel duister was, kon Raffles slechts weinig onderscheiden van de gelaatstrekken van zijn beide metgezellen.

Er werd slechts weinig gesproken, want iedereen scheen in zijn eigen gedachten verdiept te zijn.

Black Pete gaf alleen nog eenige aanwijzingen met betrekking tot de nachtelijke onderneming, die hun wachtte, en deelde onder meer mede, dat er in het geheel vijf mannen aan zouden deelnemen — de twee anderen stonden thans op wacht bij het huis.

Zij zouden de omgeving in het oog houden en waarnemen, wat er in het huis van het slachtoffer geschiedde.

Het scheen Black Pete onaangenaam te treffen, toen het hem bleek dat Raffles den naam wist van den man, wien het nachtelijk bezoek zou gelden, en Raffles hoorde duidelijk dat hij tusschen de tanden bromde:

„Die ezel! Moet hij dan altijd zijn mond voorbjspreken.”

De rit duurde bijna anderhalf uur, en de straten werden hoe langer hoe stiller en donkerder.

Raffles kende New-York tamelijk goed, maar hij wist toch wel, nog nimmer in deze buurt te zijn geweest.

Vermoedelijk bevond men zich thans in een der voorsteden, in een wijk waar de rijke zakenlieden wonen, die iederen morgen per spoor, sub-way, electrische tram of eigen auto naar de City gaan, om daar hun zaken te verrichten, en des avonds tegen dinertijd op dezelfde wijze terug te keeren.

Eindelijk bereikte men een fraaie tuinvijk, waar de huizen vrij ver van elkander stonden, en allen omgeven waren door kleine of groote tuinen.

En eensklaps stond de auto stil.

Zij had blijkbaar het doel van haar tocht bereikt.

Black Pete keek naar buiten, liet zachtjes een portierraampje zakken, leunde uit het raampje, en overtuigde zich, dat er geen politieagenten in de buurt waren, terwijl Mike Penalty aan den anderen kant hetzelfde deed.

Toen stegen allen snel uit, en de auto reed verder.

Te voet gingen de drie mannen, zooveel mogelijk in de schaduw blijvend, de breede straat, eigenlijk een laan, aan weerszijden met hooge boomen beplant, in.

Eindelijk maakten zij halt voor een lage, zeer fraaie villa, die op een tiental meters van den weg was gelegen.

„Hier is het!” zeide Black Pete op gedempten toon, terwijl hij zich tot Raffles wendde. „Toon nu eens, dat gij de man zijt, voor wien wij u houden! Hoe zoudt gij wel dit huis denken binnen te dringen?”

Raffles nam de omgeving scherp op, onderzocht het hek, betastte het deurtje daarin, dat op slot bleek te zijn, en antwoordde toen:

„Het hek is zeer hoog, en met scherpe punten voorzien — ik zou adviseeren, de pennen uit de hekdeur te nemen en ze dan open te drukken — er zal wel een gat ontstaan — groot genoeg om ons door te laten!”

En Raffles voegde aanstonds de daad bij het woord.

Hij zette zijn voeten op den ondersten dwarsspijl van het hek, omwikkelde zijn Engelschen sleutel

met zijn zakdoek, en gaf met dit voorwerp een korten, krachtigen tik tegen den onderkant van de pen van het bovenste hekscharnier, die er aanstonds uitvloog.

Hij sprong weder op den grond, en verrichtte dezelfde bewerking met het onderste scharnier.

Toen kon hij het hek door krachtig te duwen gemakkelijk een weinig verplaatsen, en nu stond hij op het versehe grind van het voetpad dat naar de huisdeur leidde.

Dit alles had nauwelijks eenige seconden geduurd, en was zoo stil in zijn werk gegaan, dat zelfs Black Pete en Mike Penalty, die er toch vlak bij hadden gestaan, bijna niets hoorden, — want Raffles had de pennen der scharnieren behendig in zijn handpalm opgevangen, voor zij de steenen konden bereiken.

Pete en Mike volgden Raffles langs denzelfden weg, en deze sloop over den grasrand naast het grindpad snel naar het huis.

„Nu verder?” vroeg Black Pete, vervuld van verwondering voor deze snelle wijze van werken. „Wat denkt gij nu te doen?”

„De voordeur is stevig — de ramen zijn zeer hoog en met luiken gesloten — er staat een lantaarn vlak voor het huis — redenen te over om het eerst maar eens aan de achterzijde te gaan probeeren!” antwoordde Raffles. „Maar dat is waar — waar zijn de twee anderen nu?”

„Zij moeten hier in de buurt zijn!” antwoordde Black Pete.

Hij raadpleegde zijn horloge, en fluisterde:

„Het is bij half een — zij zullen wel aanstonds komen opdagen!”

„Dan zou ik u raden, gedurende dien tijd den achterkant van het huis op te zoeken — wij staan hier in het volle licht van de straatlantaarn!” merkte Raffles laconiek op.

„Gij heb gelijk — een patrouilleerende agent zou ons kunnen zien!” hernam Black Pete.

De drie mannen begaven zich nu snel om het huis heen, en bereikten den achterkant, die in volkomen duisternis gehuld was.

Nergens, achter geen der vensters was trouwens eenig lichtschijnsel te bespeuren, en Raffles leidde er uit af dat Levinsky en zijn huisgenooten, benevens de bedienden, zich reeds ter ruste hadden begeven.

Zij stonden daar nog geen vijf minuten, of zeer zacht kraakte het grind, en uit de duisternis kwamen twee gedaanten opdagen.

„Daar zijn Iron Jack en Big Ben!” fluisterde Mike Penalty.

De twee nieuw aangekomenen hadden zich nu bij de drie wachtenden gevoegd, en de man die waarschijnlijk Iron Jack was, welken naam hij dan wel te danken zou hebben aan zijn ijzeren spieren, zijn breede kaken, en zijn lengte, zeide op zachten toon:

„Wij vonden het hek open, — dat was knap werk — wie heeft dat gedaan?”

„Onze nieuweling. Jack, met wien je al hebt kennis gemaakt in den waggon!” antwoordde Black Pete. „Maar nu niet langer gepraat — wij moeten nu handelen! Hoe denkt gij wel binnen te dringen?” zoo wendde hij zich opnieuw tot Raffles, die de omgeving opnieuw aandachtig had opgenomen.

„Wel er zal hier wel een achterdeur zijn — en ik zie niet in, waarom wij die niet zouden gebruiken, om er binnen te gaan!” antwoordde Raffles fluis- terend.

„Maar zij kan wel van een alarminrichting voorzien zijn — hoe wapent gij u daartegen?”

Raffles haalde de schouders op, en zeide:

„Door dergelijke futiliteiten laat ik mij zelden afschrikken! Als ik een alarminrichting aanwezig vermoed, dan zaag ik het paneel uit!”

„Welzoo! En dat gaat zoo gemakkelijk en geruisch- loos?”

„O — ja — gij kunt er u aanstonds van over- tuigen!”

En Raffles haalde uit een van zijn zakken een klein instrument, dat men op het eerste gezicht zou kunnen houden voor een van die kleine toestellen, welke de huisvrouwen gebruiken om er eieren mee te klutsen, en waarbij twee in elkaar draaiende lang- werpig ronde ijzerdraden door middel van een kamraadje in tegenovergestelde richting in snel ronddraaiende beweging worden gebracht.

Hier echter waren de ijzerdraden vervangen door een zeer dun cirkelzaagje, waarvan de doorsnede omstreeks een decimeter, en de dikte nauwelijks een vijfde millimeter bedroeg.

Het had zeer fijne tandjes, en het toestel was voor- zien van een soort beugel, welke men tegen den schouder kon plaatsen.

Het toestel was rijkelijk van olie voorzien, en toen Raffles het zaagblad tegen het dunste gedeelte van het paneel zette en begon te draaien, maakte het toestel niet meer leven dan een bromvlieg.

Daar deze eigenaardige zaag voorzien was van een kettingoverbrenging, draaidé het zaagblad zeer snel rond, en het ging even vlug door het dunne hout als een scheermes door een blaadje papier.

In minder dan een minuut was het geheele paneel op deze wijze uitgesneden, en Raffles kon het nu uit de sponningen lichten met behulp van de twee kleine spiraalboren, welke hij van te voren onder en boven in het paneel had gedraaid, en die hem nu als handvatsels dienden.

Hij plaatste het paneel tegen de buitendeur en zeide kalm:

„Ga binnen, heeren!”

Met de grootste verbazing hadden de bandieten toegezien, die nauwelijks hun oogen konden gelooven!

Toen zeide Black Pete:

„Ik heb liever dat gij voor gaat — gij hebt u tot dusverre kranig gehouden, Marksman, maar ik zou mij nu ook gaarne willen overtuigen van uw persoonlijk moed!”

„Ik denk niet, dat gij daar een goed inzicht in zult krijgen, door mij te verzoeken, een huis binnen te gaan, waar alles slaapt! Maar ik wil mij niet laten bidden!”

En met deze woorden stapte Raffles, na zijn zaag weder te hebben opgeborgen, door de opening het huis binnen.

Hij bevond zich in een tamelijk breede gang, met groote, vierkante, platte steenen bevoerd, en die des daags een weinig licht ontving door een klein rond venster, dat zich boven de deur bevond.

Thans echter was het zoo donker, dat men bijna geen hand voor oogen kon zien, en Raffles haastte zich dan ook, zijn electrische zaklantaarn te doen ontgloeien, zoodra allen binnen waren, en de laatste man het paneel weder in de sponning had geplaatst, zoodat geen lichtstraal naar binnen kon dringen.

En bij het licht van zijn lantaarn zag Raffles aan het einde van de gang het begin van een eikenhouten trap.

Men bevond zich hier waarschijnlijk in het ge-

deelte van het huis, waar zich de keuken en de bediendenvertrekken bevonden.

Raffles wendde zich tot Black Pete, en zeide:

„Wanneer gij mij gelegenheid hadt gegeven, dit huis van te voren inwendig te onderzoeken, dan zou ik u geen vragen behoeven te stellen — thans echter, nu ik van de inrichting volstrekt niets weet, ben ik wel genoodzaakt, u te vragen, welken weg wij thans moeten volgen, om de werkkamer van Levinsky te bereiken — waar zijn brandkast wel zal staan.”

„En als wij de brandkast bereikt hebben, Marksman — zoudt gij kans zien haar te openen?” vroeg Black Pete, terwijl hij Raffles strak aankeek.

Raffles bedacht zich een oogenblik, en antwoordde toen kortaf:

„Dat hangt er van af — ik heb het nog nimmer gedaan — als het slot niet al te bewerkelijk is, en de kast is klein, zou ik het wel eens willen probeeren!”

„Ei zoo — welzoo!” hernam Black Pete, en er verscheen een lachje om zijn dunne lippen, waarvan Raffles de beteekenis aanstonds zou begrijpen. „Nu wij zullen wel zien! Ik begrijp zeer wel, dat wij niet alles op eens kunnen verlangen! Als gij ook bij den eerste den besten keer een brandkast zoudt kunnen openen — wel, dan zoudt gij een genie zijn! Maar laten wij nu verder gaan — dan zal ik de deur wijzen van de werkkamer! Die deur is steeds gesloten — en ik ben nieuwsgierig, hoe gij het zult aanleggen, om haar te openen! Ik voorspel je, Marksman, dat je er heel wat moeite mee zult hebben, want het is een deugdelijk slot, en ik vrees, dat je zaagje hier ook niet veel uitwerking zal hebben, want zelfs het paneel, het dunste gedeelte van de deur, is bijna anderhalve centimeter dik.”

„Wij zullen wel zien!” zeide Raffles kortaf. „Deel mij alleen nog mede of de slaapkamer van Levinsky zich dicht in de nabijheid van het werkvertrek bevindt.”

„Neen — een verdieping hooger, en in een ander gedeelte van het huis.”

„Dat is voldoende! Wijs mij dan den weg maar!”

Black Pete, die thans eveneens zijn lantaarn ontstoken had, zette zich nu aan het hoofd van den kleinen stoet, en besteeg de trap, waarvan Raffles zooeven het begin had gezien, en die op een portaal

bleek uit te komen, waar zich een viertal deuren bevonden.

Hier stond Black Pete stil, en fluisterde, zoo zacht dat het bijna onhoorbaar was:

„Die hooge en breede deur daarginds is het!”

„Licht mij dan bij, opdat ik beter kan zien!” zeide Raffles.

Hij zette zijn eigen lantaarn op den vloer, en begon nu, bijgelicht door twee andere lantaarns, het slot te onderzoeken.

Het bleek een stevig deurslot te zijn, maar het was volstrekt niet ingewikkeld, en Raffles wist, dat hij het binnen vijf minuten zou hebben geopend.

Hij wendde zich tot Black Pete, die hem nauwkeurig op de vingers zag, en vroeg zachtjes:

„Bevinden zich er knippen op de deur?”

„Neen — tenminste niet voor zoover ik weet!”

„Geef mij dan wat ruimte, zoodat ik mijn armen kan bewegen — gij staat mij wat al te dicht op het lijf!”

Raffles had alweder zijn bosje loopers te voorschijn gehaald, en probeerde er achtereenvolgens eenige op het deurslot.

Men hoorde eenige minuten niets anders dan het zachte, bijna niet waarneembare gekras van de loopers over het metaal — en dadelijk daarop het terugspringen van de schoot.....

De deur was geopend — tenminste wanneer er aan den binnenkant geen knippen op waren geschoven.

Raffles nam de kruk in de hand, en draaide ze zoo langzaam en voorzichtig mogelijk om.

De deur week naar binnen open.....

En nauwelijks had Raffles haar een paar handbreedten geopend, of hij werd met geweld naar binnen geduwd — en op hetzelfde oogenblik baadde het vertrek in licht.

Bliksemsnel bracht Raffles, die aanstonds het verraad doorzag, de hand naar den zak, waarin hij zijn Browning had gestoken — hij trok die hand ledig terug — het wapen bevond zich er niet meer in.

Achter hem stonden Black Pete, Iron Jack, Big Ben en Mike Penalty, en versperden hem den terugweg, met de revolver in de vuist.

De deur was weder gesloten.

Raffles zocht desondanks naar een uitweg —

maar er was er geen! Het vertrek leek vol menschen te zijn, en toch bleken het er naderhand slechts twintig te zijn geweest, met inbegrip van de vier bandieten, die hem hierheen hadden gelokt.

In een oogwenk begreep Raffles de geheele toedracht van de zaak, want daar met de kleine handen in de heupen gesteund, en een uitdrukking op het gelaat die allesbehalve lieflijk of zachtzinnig was, stond het meisje met de madonna-oogen!

Haar blauwe oogen flikkerden boosaardig, en er lag een glimlach van zegepraal en bevredigd wraakgevoel om haar dunne lippen, toen zij een paar passen vooruittrad, en spottend uitriep:

„Wees welkom in ons midden, John Raffles! Want niet waar, gij zult nu toch wel zoo verstandig zijn, niet te ontkennen, dat gij dezelfde persoon zijt, met wien ik weinige dagen geleden tot mijn schade kennis maakte, mijnheer Potter, de rijke oorlogswinstmaker uit Philadelphia?”

„Ik weet niet wat gij bedoelt, Miss — en ik ken u niet!” antwoordde Raffles koeltjes, die zich zijn onvoorzichtigheid, hoewel wat laat, bitter beklagde.

„Kom, kom — wees verstandig en geef het toe!” hernam Canny ongeduldig. „Denkt gij met een zuigeling te doen te hebben? Het is waar — uzelf zou ik nimmer hebben herkend onder uw vermomming, — maar onder uw twee metgezellen is er een, die zich slechts zeer moeilijk kan maskeeren — die reus, die zoo goed de rol van chauffeur in uw huis vervulde. Gij moet weten, dat hij zich, toen ik dien dag in uw huis was, bij het schoonmaken van de automobielen aan de hand bezeerd had — een onbeteekenende wonde, aan de binnenzijde van de hand, en die hij nog is komen uitwasschen onder de kraan in de keuken. Ik heb er met eigen oogen een pleister op zien plakken — een kruisvormige Engelsche pleister! Welnu John Raffles — dienzelfden pleister heb ik gisteravond in zijn hand teruggezien! Ik combineer nog al snel, al zeg ik het zelf en reeds een paar uur later wist ik, waaraan ik mij te houden had. Geef toe — dat is het beste voor u, ofschoon het geen verschil zal brengen in het lot dat u wacht.”

Raffles had de minnares van Black Pete kalm uit laten spreken, en keek haar recht in de oogen.

Hij doorzag nu het geheele complot.

En het bleek hem, dat Charly Brand het ook

ditmaal weder aan het goede eind had gehad, toen hij zich door zijn wantrouwen liet beheerschen.

De sluwe bedriegster had zich gisteravond, toen zij de wonde in de hand van Henderson zag, voortreffelijk weten te beheerschen, en comédie gespeeld als de beste actrice. Zij had volstrekt niets laten merken, en waarschijnlijk pas des nachts aan Black Pete haar vermoedens medegedeeld.

En nu begreep Raffles ook de plotselinge verandering in het optreden van „Billie Ritchie”, hun gastheer.

Hij was niet zoo'n goede comediant, als het meisje met de madonna-oogen, en hij had zijn gevoelens veel minder goed weten te verbergen.

Zijn bleekheid en zijn woede waren niet het gevolg van verliezen aan de Beurs, maar hij had waarschijnlijk met Black Pete gesproken, en deze had hem onmiddellijk medegedeld, wat zijn minnares hem had gezegd.

Vandaar de bezorgdheid van den schurk, dat Raffles zich zou wapenen.

En nu herinnerde hij zich ook, dat Black Pete in de auto dicht naast hem had gezeten — de schurk had hem met groote behendigheid tijdens den rit zijn revolver weten te ontfutselen.

Dit huis behoorde natuurlijk aan een van de bendeleden, en hij was als een domoor, als de eerste de beste beginnening in de val geloopen.

Raffles begreep maar al te goed, dat hij zich in een zeer gevaarlijke positie bevond, maar daarvan was niets op zijn gelaat te bespeuren.

Hij besloot tot het laatste oogenblik te blijven ontkennen — dat was zijn eenige kans op behoud, maar hij moest toestemmen, dat het een zeer geringe was.

Hij keek het meisje met de madonna-oogen dus koeltjes aan, en zeide:

„Ik begrijp niet, wat dat alles moet beteekenen, Miss! Ik weet niets van Potter, ik weet niet, dat ik u vroeger ooit gezien heb. Gij noemt mij John Raffles om een reden, die mijn bevassing te bovengaat. Ik heb wel eens gehoord van hem, maar ik meende, dat hij een Engelschman was, die in ieder geval te Londen moet vertoeven.”

De blauwe oogen van Canny kregen een kwaad-aardige uitdrukking, toen zij op sissenden toon zeide:

„Tracht ons niet voor den gek te houden! Denkt gij met kinderen te doen te hebben? Meent gij, dat wij niet op de hoogte zijn van de middelen, waarover Raffles beschikt? Hij is reeds eenige malen in minder dan een halven dag met zijn vliegmaschine over den Oceaan gekomen — en dat weten niet alleen wij — maar dat weet iedereen, die wel eens een krant leest! Dat geheim hebt gij in ieder geval niet kunnen bewaren! En dan denkt gij ons te kunnen wijsmaken, dat er een tweede inbreker bestaat, die over een bekwaamheid en over werktuigen beschikt zooals gij? Die is er niet — niet op de geheele wereld. Gij hebt u voor een werkelozen arbeider uitgegeven — hebben die inbrekerswerktuigen zooals gij? Kunnen die in enkele seconden, en zonder meer leven te maken dan een muis, een tuinhek openen? Maar reeds genoeg gepraat, Raffles — gij zijt de man, die ons bestolen heeft voor honderd vijftig duizend dollar, gij zijt de man, die mij voor honderd duizend dollar waardelooze prullen uit uw huis heeft laten stelen — vodden, die tezamen geen dertig dollar waard waren, en ten slotte zijt gij de man, door wiens toedoen drie van onze mannen in handen van de politie zijn geraakt.”

„Ik ontken het!” zei Raffles bedaard.

„Gij ontkent het?” riep het meisje met de madonna-oogen woest, terwijl zij dreigend op Raffles toetrad, en op dit oogenblik geleek zij meer op een tijgerin dan op een toonbeeld van onschuld, waarmee velen harer slachtoffers haar vergeleken hadden. „Wij zullen zien of gij het volhoudt! Ik heb veel gehoord van uw stoutmoedigheid, uw moed, uw doodsverachting. Wij zullen ze op de proef stellen. Maar — eerst heb ik nog een ander middel, dat ik zal beproeven om u te doen spreken.”

Er lag een valsche gloed in de blauwe oogen, die zoeven nog zoo zacht en bescheiden glansden, toen zij vervolgde:

„Op dit oogenblik zijn uw beide vrienden in het huis van Clapham in de macht van onze mannen. Men heeft in hun avondeten een bedwelmend middel gemengd. Welnu ik zweer, dat ik aanstonds telefonisch bevel zal geven, om uw beide vrienden ter dood te laten brengen, wanneer gij niet bekent, wie gij zijt.”

Het gelaat van Raffles was zeer bleek geworden, en voor het eerst beefde zijn stem een weinig toen hij vroeg:

„Zweert gij, dat zij zullen blijven leven, als ik uw zin doe?”

„Ja — wanneer zij tenminste nooit meer ons pad kruisen.”

„Het is goed. Ik ben de man voor wien gij mij houdt — ik ben John Raffles!”

Een dof dreigend gemompel ging op onder de bandieten, die Raffles omsingelden, dreigende vuisten werden naar hem opgeheven, en hier en daar glinsterde reeds het lemmet van een breed mes.

Maar onbewogen, met trotsch opgeheven hoofd, de armen over de borst gekruist, stond de Groote Onbekende tegenover zijn vijanden.

Canny was de eerste, die weder sprak — zij scheen hier het bevel te voeren en blindelings te worden gehoorzaamd.

Met de handen in de zijde kwam zij vlak voor Raffles staan, met de oogen in de zijne geboord, en siste hem toe:

„Je bekent dus? Ik wist het immers wel! Welnu, John Raffles — als je aan een leven hiernamaals geloofd, bid dan, want je gaat sterven! Je bent ons in den weg — je bent te veel op deze wereld.”

„Ik had niet anders verwacht!” hernam Raffles koeltjes. „Maak er spoedig een einde aan, wat ik u verzoeken mag. Over wat ik deed kan ik geen berouw gevoelen — tenminste nu niet. Een ding betreur ik slechts, dat ik niet lang genoeg heb kunnen leven, om jou duivelin, en je soortgenooten ten ondergang te brengen.”

Canny barstte in een hysterisch lachje uit, en haar stem ging over tot een rauw gekrijsch, toen zij uitbarstte:

„Denk je dat een enkele revolverkogel voor jou genoeg is? Neen man — we zullen je de volle maat doen meten! Je zult sterven — maar niet aanstonds! Je zult een dood sterven, die den befaamden Gentleman-Inbreker waardig is! En ik — ik zal met vreugde getuige zijn van je laatste stuiptrekkingen John Raffles — want jij bent mijn doodsvijand geweest — je hebt mij durven bespotten — ik haat je — mannen — doet jullie plicht!”

Aanstonds wierpen de bandieten zich op Raffles, die er zelfs niet aan dacht, tegenstand te bieden, daar hij wel wist, dat dit volkomen nutteloos zou zijn — men wist maar al te goed met wien men te doen had, en hij was door een driedubbele haag

van onverzoenlijke, goedgewapende mannen omgeven!

In een ommezien werd hij gebonden met dikke touwen, die zijn handen op zijn rug vasthielden, en toen geleidde een tiental mannen, vooraf gegaan door het meisje met de madonna-oogen, die thans wel een furie geleeke, met haar los hangend haar, dat door haar woeste bewegingen was losgeraakt, en haar van wraakzucht fonkelende oogen.

De tocht ging door eenige gangen, en toen gingen allen een klein vertrek binnen, waar op het eerste gezicht niets anders te zien viel dan een zware houten brits, en daarvoor een eenvoudige rieten stoel.

Maar boven de brits, dicht bij den zolder, hing een eigenaardig toestel aan een dunnen staaldraad, die over een katrol liep, en vervolgens door een klein gat in den muur verdween.

Het was een even gruwelijk als primitief voorwerp — een gewoon looden gewicht, zooals ze worden gebruikt om vee te wegen, en minstens vijftig kilo zwaar, in het midden van het ondervlak uitgehold, en in deze holte was het heft gestoken van een slagersmes, dat al even gewoon was te noemen — alleen was het misschien wat scherper en puntiger geslepen.

Raffles werd op de brits geworpen en onbeweeglijk vastgebonden, en dadelijk daarop verlieten allen, op Canny na, het vertrek, onder het slaken van vervloeking tegen den man, die hun in de laatste jaren zoo fel bestreden had.

Zoodra de deur dichtviel kloak er een zacht geraas in het aangrenzende vertrek, als van een machine, of beter gezegd van een uurwerk, dat langzaam begon af te loopen — en tegelijkertijd begon het zware gewicht, langzaam, heel langzaam, bijna onmerkbaar te dalen — en het vlijmscherpe mes bevond zich met de punt juist boven de borst van den machtelozen gevangene.....

Canny had den stoel vlak voor de brits geschoven, die tegen een der wanden onwrikbaar met de pooten in den vloer was bevestigd, en niets aan haar herinnerde ook maar het minst aan het bevallige, sierlijke kamerkatje met haar lief onschuldig gezichtje, dat eenige dagen geleden bij den zoogenaamden mijnheer Potter in dienst was getreden.

Zij steunde met de kin op de palm van haar hand, de ellebogen op de knieën geleund, en staarde Raffles aan met oogen, die als kolenvuur gloeiden.

Toen zeide zij op heeschen toon:

„Naar dit oogenblik heb ik verlangd met alle kracht, die in mij was! Ik heb van je laatsten snik getuige willen zijn!”

Op Raffles' gelaat vertrok geen spier, toen hij rustig antwoordde, den blik van zijn klare oogen op het vertrokken gezicht gevestigd, dat over het zijne gebogen was:

„Ik beklaag je, meisje — je bent geen mensch — je bent minder dan een dier — en je kunt geen vrouw zijn — medelijden is de schoonste trek van het vrouwelijk karakter! Meen echter niet, dat ik dit zeg om je te vermurven, je hebt getuige willen zijn van mijn dood — welnu, je zult zien hoe een man

als Raffles weet te sterven — rustig met een lachje om de lippen en je bespottend.”

„Dat zullen wij zien!” riep Canny op woesten toon. „Ik geloof je niet! Ik wil je zien krimpen in doodsangst — ik wil je om genade hooren brullen!”

„Dan zal je vruchteloos wachten!” hernam Raffles op denzelfden rustigen toon.

En hij wendde het gelaat van het meisje af, half een kind nog, wier gemoed wel geheel bedorven, en wier ziekelijk ontaarde hersens vergiftigd moesten zijn, en hield den blik strak gevestigd op het gewicht, dat langzaam, zeer langzaam daalde, en over een kwartier zijn vreeselijk werk zou hebben verricht....

Geen beter cigarette dan
Dubec 3.

HOOFDSTUK VI.

Op den rand van het graf.

Niet zoodra was het geluid weggestorven van de auto, waarmede Raffles was vertrokken, of Charly zeide snel tot Henderson, met wien hij een oogenblik alleen was gebleven:

„Wij moeten Mylord zoo spoedig mogelijk nagaan, Henderson, al heeft hij het ons verboden! Ik vertrouw de zaak niet!”

„Diezelfde opmerking had ik ook willen maken, mijnheer Brand!” fluisterde de reus. „Mijn handen hebben gejeukt, om dien bandiet van een Clapham eens goed door elkaar te schudden. Het is een gezicht om kleine kinderen mee naar bed te jagen! Maar hoe weten wij waar Mylord heen is?”

„Dat moet Clapham ons zeggen, en als hij weigert. . . . !”

Charly voltooide den zin niet, maar hij maakte een dreigend gebaar, dat zeer welsprekend was.

Op dit oogenblik ging de deur van het vertrek open, en Clapham trad grijnslachend binnen.

„Onze vriend Marksman is aan het werk gegaan, makkers — wij zullen ons den tijd korten met een fijn soupertje!”

Charly stootte Henderson aan, en fluisterde hem haastig toe, terwijl hij den schurk volgde:

„Raak geen stuk aan! Ik vertrouw den fielt niet — hij glimlacht te lief! Hij heeft iets tegen ons in den zin, daar ben ik van overtuigd! Heb je je revolver bij je?”

„Iets wat nog veel beter is, mijnheer Brand!” antwoordde de reus en hij hief beide geweldige vuisten op.

Clapham was hen intusschen voorgegaan naar de eetzaal, waar zij inderdaad een smakelijken maaltijd vonden.

Van de bedienden was echter geen spoor te ontdekken, en dit deed den argwaan van Charly nog toenemen.

Hij keek aandachtig om zich heen, en nam zwijgend plaats.

„Komt, vrienden, tast toe!” noodigde Clapham grijnzend. „Het zal ons smaken denk ik. Wij zullen ons zelve moeten bedienen — mijn Rus en mijn Chinees hebben een vrijen avond! Neem eens een stukje van die koude kip, Grey!” zeide hij, zich tot Charly wendende.

Maar deze schudde langzaam het hoofd, en antwoordde:

„Ik kan niet van deze koude kip eten, Billy Ritchie, en evenmin van iets anders, wat hier op tafel staat — want ik vertrouw die lekkere gerechten niet erg.”

Er liep een zenuwtrekking over het smalle gelaat van den bandiet, toen hij hernam:

„Wat moet dat nu beteekenen? Gij lijkt wel dwaas! Moet ik u het voorbeeld dan geven?”

En reeds strekte hij de hand uit naar een schoteltje koud vleesch, dat vlak voor zijn bord stond, maar Charly weerhield hem, en riep uit, terwijl hij hem den schotel met het gevogelte toestak:

„Ja doe dat — maar dan met deze spijs, als ik u verzoeken mag!”

Clapham werd spierwit, en schoof zijn stoel met een ruk achteruit.

Toen gilte hij heesch:

„Als het dan niet anders gaat — dan moet ik andere middelen toepassen!”

En voor Charly het verhinderen kon, had hij een zilveren fluitje aan den mond gebracht, en snerpend klonk het geluid door het vertrek.

Aanstands vlogen de drie deuren van het vertrek open, en in iedere deur kwamen drie mannen aanstormen, met messen en ploertedooders gewapend!

Clapham gilte opgewonden en hysterisch van

plezier, en klapte als een kind in de handen, terwijl hij uitriep:

„Goed gedaan, jongens! Sla me die twee eens even neer!”

„Ho, ho, wat! Zoover zijn we nog niet!” riep Henderson met zijn basstem grommend. „Negen man? Want jij telt zelf natuurlijk niet mee! Goede hemel — het is de moeite bijna niet waard!”

En met die woorden greep Henderson den bandiet in de borst, die met opgeheven mes op hem toestormde, tilde den spartelenden schurk hoog boven zijn hoofd, en wierp hem met zooveel geweld in een hoek van het vertrek, dat de man daar met gebroken been en drie of vier gebroken ribben bewusteloos bleef liggen.

Charly had geen oogenblik geaarzeld, maar zijn trouwen revolver getrokken, en bliksemsnel vuur gegeven, waardoor twee mannen der moordenaars in het stof beten.

Zoo waren er in minder dan tien minuten reeds drie van de aanvallers buiten gevecht gesteld.

Henderson was voortreffelijk in zijn element, en hij lachte gul, als een schooljongens wiens vacantie zooeven begonnen is.

Hij had een zilveren piece de milieu van de tafel genomen, dat ongeveer tien kilo woog, en het een der bandieten naar het hoofd geslingerd.

Het zware projectiel trof maar al te goed, want zonder een kreet te slaken zonk de getroffene in elkaar.

Het volgende wapen van den reus was een zware eikenhouten stoel, waarmede hij op de aanvallers insloeg, als een landbouwer, die met forsche armzwaaien zijn graan dorscht — en evenals rijpe graanhalmen, zoo vielen de bandieten onder zijn geweldige slagen.

Hier en daar krabbelde er een overeind, maar dan was Charly er vlug bij, om den schurk met een geweldigen kaakslag machteloos te maken, en hem zijn wapen af te nemen. Clapham was boven op tafel gesprongen, en hitste van daar in een paroxysme van woede met gillende kreten de nog weinig valide bandieten aan.

Maar terwijl hij met zijn linkerhand zijn stoel bleef hanteeren, greep Henderson met de rechterhand een punt van het damasten tafellaken, en trok het zoo behendig en snel onder de voeten van Clapham weg, dat deze op zijn rug te midden van

de wijnglazen, schalen en flesschen viel, en daar een vreeselijke verwoesting onder aan richtte, terwijl de scherven in de weekste deelen van zijn lichaam sneden.

Terwijl Charly Brand een der aanvallers met een geduchten kolfslag van zijn revolver bewusteloos ter aarde deed storten, rekende Henderson, blijkbaar zonder zich erg in te spannen met het restant van de legermacht af, waaronder een ijselijke verwarring was ontstaan, en die slechts neiging scheen te voelen op de vlucht te willen slaan. Maar Charly schreeuwde:

„Geen hunner mag dit vertrek verlaten, Henderson! Denk er om — anders is al dit werk voor niets — zij zullen telefoneeren.”

„Stel u gerust, mijnheer Brand — ik heb nog maar alleen een poot van mijn stoel over, maar het is gelukkig een zware!”

En tegelijkertijd suisde de primitieve knots door de lucht en trof een zwaar gebouwden kerel, wien het schuim op de lippen stond, en die juist met zijn mes op Henderson indrong, met een doffen klap boven den schedel, zoodat de man met iets als een snik een paar malen om zijn lengteas draaide en toen den vloer zocht.

Nu was er nog een bandiet, die nog op de been was, hijgend en uit een hoofdwonde bloedend, wankelend van vermoeidheid, maar hij begreep, dat het spel verloren was, wierp zijn gummiknuppel weg, die hij zonder eenig merkbaar resultaat een paar keeren op het hoofd van Henderson had laten neerdalen, dat wel van staal scheen te zijn, en stak de beide handen in de hoogte.

„Ik geef mij over!” riep hij op heeschen toon.

Op dit oogenblik kreeg Charly Clapham in het vizier, die juist door een der deuren wilde wegschuipen.

Hij snelde den schurk achterna en haalde hem in, juist toen deze in de gang de telefoon van den haak had genomen.

Hij greep het kleine monster in den kraag, sleurde den tegenstander weder naar het vertrek, en trof daar Henderson aan, die druk bezig was, de bandieten, die zich nog konden bewegen, het waren er drie, zoodanig te binden met de dikke zijden koorden van de gordijnen, dat zij zich evenmin konden bewegen als sardine in haar blikje.

Toen richtte de reus zich op, liet zijn kort lachje

hooren, wreef zijn handen eens over elkaar, en zeide:

„Ik heb hier den boel vast een weinig opgeruimd, mijnheer Brand! Vijf van de schurken zullen nog zoowat bruikbaar zijn, als een dokter hen wat opkalefater, maar voor de rest geef ik geen oortje meer!”

„Dat moet de politie maar uitmaken, Henderson, die wij dadelijk zullen oproepen!” zeide Charly. „Nu moet deze bandiet ons eerst zeggen, waar John Raffles zich op dit oogenblik bevindt!”

„Nooit!” gilte Clapham, die bijna een beroerte nabij was van woede en wraakzucht, en op dit oogenblik bezig was op de zonderlingste plaatsen glasscherven uit zijn lichaam te verwijderen.

„Nooit” is een kras woord, mijnheer Clapham, en gij zult u wel eens bedenken!” hernam Charly Brand dreigend. „Gij hebt de keus. Als gij ons de plek zegt zullen wij u vrij laten, en kunt gij althans de vlucht nemen — wij zullen zelfs uw naam niet aan de politie verraden, dat beloof ik u op mijn eerewoord! Weigert gij echter — dan zal mijn groote vriend hier een oud en beproefd middel toepassen — hij zal u aan beide beenen even uit het zolderraam houden, en ik durf er heel wat onder verwedden, dat gij binnen drie minuten eieren voor uw geld gekozen hebt!”

Clapham werd afzichtelijk bleek, want hij zag aan het gelaat van de beide mannen, dat het bittere ernst was.

Hij begon over zijn geheele lichaam te sidderen, want in den grond was hij een lafaard, en vroeg toen:

„Belooft gij mij de vrijheid? Zult gij mij niets doen als ik beken? Zult gij aan Pete zeggen, dat ik slechts heb toegegeven, omdat gij mij met den dood bedreigd hebt?”

„Dat zweer ik u! Maar gij blijft bij ons, totdat wij ons overtuigd hebben dat gij de waarheid spreekt!”

„Welnu — Raffles bevindt zich in een huis in Meadow Lane — het zeventiende van het plein af — aan uw linkerhand, van hier komende — een lage, geel gepleisterde villa!”

„Het is goed!” zeide Charly Brand zacht.

In een ommezien was het kleine monster geboeid en gekneveld, en zoodra dit geschied was, nam Charly hem zijn sleutel af, opende in allerijl de brandkast, nam er alles uit wat er in lag, en deed het in zijn zakken verdwijnen, terwijl hij mompelde:

„Dat zal Raffles plezier doen — het zal een kleine schadeloosstelling voor hem zijn!”

Henderson had intusschen de grooten snelle auto uit de garage gehaald, die bij het huis behoorde, en er Clapham ingedragen, en de tocht nam een aanvang, maar niet dan nadat Charly de politie in kennis had gesteld van het gebeurde, die vijf minuten later in het huis van Clapham verscheen, en daar alle negen bandieten, zwaargewonden en lichtgekwetsten inrekende.....

Henderson reed zoo snel hij maar kon terwijl Charly daarbinnen Clapham bewaakte, die goed gekneveld en gebonden was.

Eindelijk bereikte men de villa, de auto stond stil, Charly sleurde Clapham niet zeer zachtzinnig uit de auto, die onbeheerd moest blijven staan, op een dertigtal meters terzijde van het huis in een zijlaan, en een oogenblik later vonden de beide mannen, die Clapham stevig tusschen zich in vasthielden, den weg naar den tuin, door het vernielde hek, waarin Charly aanstonds de hand van Raffles herkende.

Snel zochten zij de achterzijde van de villa op, en hier werd Clapham in een donkere schuur opgesloten, waarvan de deur op slot werd gedaan.

Zoo snel zij konden snelden Charly en Henderson naar den zijkant van het huis, en spoedig hadden zij een raam gevonden, waardoor de jonge man binnen klauterde, na op de schouders van den reus te zijn geklommen.

Hij stak hem aanstonds een stoel toe, met behulp waarvan Henderson zich op zijn beurt op de vensterbank kon hijschen.

De twee mannen bevonden zich in een soort tuinkamer, waar zij zich echter niet ophielden.

Zij hadden zich allebei van revolvers voorzien — de man twee stuks — en na de deur te hebben geopend, slopen zij de gang in, luisterden eenige oogenblikken aan den voet van een groote trap, en klommen toen naar boven.

Zij bereikten een klein portaal, gingen opnieuw een gang in — en juist voor een deur gekomen hoorden zij het gerucht van naderende stemmen, en snelle schreden.

„Hier binnen, Henderson — vlug!” fluisterde Charly en gelijktijd opende hij de deur, welke hij dadelijk weder achter zich sloot.

Zij stonden in de martelkamer.

Onmiddellijk begreep Charly de beteekenis van de geheele inrichting, en bij beet Henderson toe:

„Wij zijn nog bijtijds, goddank — vlug onder die brits!”

Hij gaf het voorbeeld, en verdween onder de brits, waaronder Henderson hem slechts met moeite kon volgen.

Zij lagen er nog nauwelijks of de deur werd geopend, en Raffles werd binnen gevoerd door de bandieten.....

De punt van het mes bevond zich nog slechts een paar decimeters boven de borst van Raffles, toen Canny met een gillenden lach riep:

„Nog vijf minuten, Raffles — en mijn wraak is voldaan! Deze minuten zullen de heerlijkste uit mijn leven blijven!”

„Dat betwijfel ik, kindlief!” klonk een stem van onder de brits, en op hetzelfde oogenblik voelde de duivelin een vuist met ijzeren greep haar enkel omknellen.

Zij slaakte een gesmoorden gil, en tastte naar den dolk in haar gordel, om dien Raffles in het lichaam te stooten.

Maar de reuzenvuist lichtte haar als een veertje van den grond — zij verloor het evenwicht en het volgende oogenblik kwam Henderson te voorschijn, ontwong haar den dolk, en drukte haar zijn groote hand op den mond, waarin de scherpe tanden hem als die van een wolvin beten, terwijl Charly haastig kwam toeschieten, om haar enkels en polsen vast te binden, en haar ten slotte zijn halsdoek voor den mond te bevestigen.

Henderson schoof haar tamelijk onzacht met zijn voet in een hoek, en kon zich onmogelijk weerhouden, verachtelijk in de richting van het afschuwelijke creatuur te spuwen, terwijl Charly in een oogwenk de touwen doorsneed, welke Raffles op de brits vastgebonden hielden, en hem twee revolvers in de hand drukte.

Maar de gil van Cannyscheen den argwaan te hebben gaande gemaakt van de bandieten, want er naderden haastige schreden.

„Vooruit, vrienden — voor wij worden ingesloten!” riep Raffles uit, terwijl hij de deur openrukte.

Hij werd met een kreet van dolle woede ontvangen, toen hij op de gang verscheen, en dadelijk floten de kogels hem om de ooren.

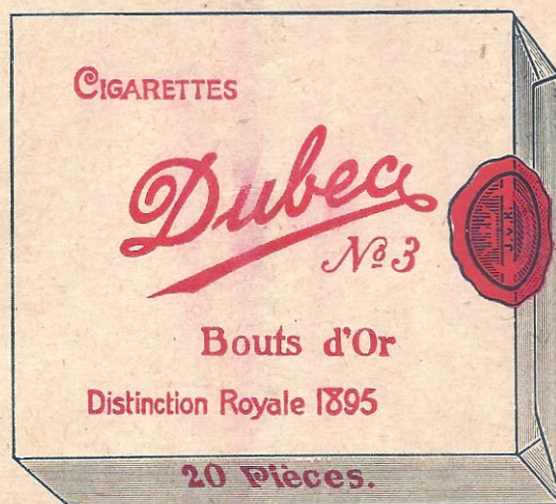
Al retireerende schoten de drie mannen met hun vijf revolvers terug — en met noodlottig gevolg voor de bandieten, want vier hunner werden in de volle borst getroffen.

De drie vluchtelingen bereikten de trap, ijlden ze af, snelden naar de tuinkamer en sprongen uit het raam, en dit alles zoo vlug, dat zij reeds buiten het hek waren, toen de bandieten zich op hun beurt uit het geopende raam lieten vallen.

Zij vonden de auto nog op dezelfde plaats — en een oogenblik later snelde het voertuig, door de vaste hand van Henderson bestuurd, die nog nooit zoo goed in zijn humeur was geweest, naar de stad terug, terwijl daarbinnen Raffles vol ontroering de hand had gegrepen van Charly Brand, die zich niet schaamde over de tranen, die hem brandend naar de oogen waren gedrongen.....

De volgende aflevering (No. 398) bevat:

DUISTER NEW-YORK.

DUBEC No. 3

GOUD EN KURK

BESTE 3 CTS. CIGARET

GEMAAKT VAN HEERLIJKE
ECHT TURKSCH TABAK

CIGARETTENFABRIEK J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885